

"Give me not, O God, that blind, fool faith in my friend, that sees no evil where evil is,
but give me, O God, that sublime belief, that seeing evil I yet have faith."

"Seek Truth wherever you can find it," But, "Make your choice and stick to it till you reach the End."
ஸத்யம்வத.—Speak the Truth.

" Hitch our Wagon to a Star.

" To Thine Own Self be True.

அன்பேயவன் : அறிவேசத்தி : ஒத்ததலத்.]

[God is Love : Knowledge is Power: Om.

ஸத்யமேவஜயத்—Satyameva Jayati.

புத்தகம். 16]

1907-ம் ஆண்டு ஜூன் மீ.

[சஞ்சிகை 2.

On Change of Times and Adaptability to Circumstances.

“காலமாறு பாட்டையுத்தேசித்துக் காலத்துக்கேற்ற
கோலம் போடல்வேண்டும்.”

“ஆரே லிபுமொன்று சொல்லத் தொடங்கினும் அவ்விடத்துள்
பேரே வரும்; என்ன பேறுபெற்றேன்! பெரு கான்மறையின்
வேரே! மிதிலையின் மின்னெடும் போய்லெய்ய கானடைந்த
காரே! கடல்கொஞர் தச்சிலை வாங்கிய காருத்தனே.”—தம்பராமாயணம்.

“மனதை மாத்திரம் வகாக்கிரத்தன்மையில் நிறுத்தி எக்காரியங்களிலானாலும் பிரவேசியுங்கள்.
யாவும் சித்தியாகும்.” “மனதை அம்பான் மீதில் செலுத்தி ஆரம்பம் செய்வோகில் முன்னிவிட என்
மடக்கு விசேஷமாகும்”—மௌனசமாதி வாக்கு.

“காலம் ஓடுக்டுக்கிடக்கிறது” என்பார் சிலர், “காலம் மாறுபட்டுப்போயிற்று”
என்பார் சிலர். “தர்மம் தலைகவிழ்ந்துபோகும் காலம் வந்துகிட்டது” என்பார் சிலர்

இப்படி ஒவ்வொருவரும் அவரவர் மனநாட்டம் இருந்தபடி ஏதோ ஒன்றைக் குறிப்பிட்டு அறிவிண்டாயிருக்கும் மாறுபாட்டை நோக்கி அதை வற்புறுத்திக்கறப் பற்பல வார்த்தைகளைப் பலவிதமாக யுபயோகிக்கிறார்கள். இப்படி பலர் பலவாறு சொல்வதின் கருத்தையும் காலதேசவர்த்தமானங்களின் தன்மையையும் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தால் எல்லாவதத்திலும் “காலமாறுபாடு” உண்டாய்க் கொண்டிருவது ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது. ஜனாராமப் பரமஹம்ஸரீர்த்தால், ஆசார அனுஷ்டானங்கள் கெட்டு அதர்மம் தழைத்து வருகிறது தெரிகிறது. ஜனசமுதயிர்ந்திக்கு ஆணிலேயே போன்றது “விவாக தர்மமாம்.” அது நமக்குள் “ஆத்மவிவாகம்” என்று சொல்லும் உயர்பாவத்தக்கேற்றபடி பூர்வீகத்திலுள்ள. நமது இருஷிகளால் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. ஆணும் பெண்ணும் கூடி இல்லறம் நடத்தி பிரஜை விருத்திசெய்து பிரவிர்த்தி மார்க்கத்திலிருக்கையிலே, அம்மார்க்கத்தில்தானே நிறிர்ந்தி மார்க்கத்தால்வரும் ஆத்மானுசந்தானபலனும் ஜீவன்முக்தி அனுபவிக்கப்பெறவதே ஆத்ம விவாகத்தின்பலனும். “காதலிருவர் கருத்தொருமித்து ஆதரவுப்பட்ட” இடத்தில் அனுபவிக்கும் இன்பத்திலுள் ஆண்-பெண் என்கிற பால்வேற்றமும், பேதத்தையுண்டிபெண்ணு வதாயின்றி, ஆணுக்கும் பெண்ணுக்குமுள்ள அபேதத்தன்மையை அவ்விரண்டும் ஒன்று பட்டு வினங்கும் இன்பநுகர்ச்சியாம் அகப்பொருளுணர்விலுதிக்கும் ஆத்மரீனாவத்தால் காட்டி, அதனால் ஆணும் பெண்ணும் சதி-பதி தர்மத்தால் உயிரும் உடலும் போல் அத்தைவத பாவமினங்க “இரண்டற்று ஒன்றுபட்டிருப்பதை” அனுபவசித்தர்த்தமாக வுணர்தல் விவாகதர்மத்தின்பலனும். விவாகதர்மத்தில் மறைந்து விளங்கும் இந்த உன்மர்மத்தை யுள்ளபடி புணர்ந்த தம்பதிகள் இல்லறத்திலிருந்தபடியே ஜீவன்முக்தர்களாகிறார்கள். இப்படி இல்லறத்திலிருந்தபடி இல்லறதர்மத்தை யனுஷ்டித்த மாத்திரத்தால் ஜீவன்முக்தி நிகழ்பெற்ற புண்ணியாத்மாக்கள் எத்தனையோபேர்களில் சிவவாக்கியரும் அவர் மனைவியும் தமிழ் நாட்டாருக்கு மேலுதாரணமாய் நிற்பவர்கள். சிவவாக்கியர் பெண்டாட்டி, தந்த போமகிமையால் கொண்கப் பார்த்து அந்தப் பார்வைமார்த்திரத்தால் அதை வெறித்த கொண்கன சித்தரைப்பார்த்து, அவர் தன்னை முனிந்து பார்த்தபொழுது “கொக்கென்று நிறைத்தனையோ கொண்கணவா” என்று கூறி, அவரது தபோமகிமையின் இறுமாப்பைக் குலைத்த கதை சிறுவர் முகல் கேட்டிருப்பார்கள். இல்லறதர்மத்தை யனுசரித்து இகபோக நுகர்ச்சியாம் அறம், பொருள், இன்பம் என்கிற மூன்று புருஷார்த்தங்களையும் தர்மவழி பிறழாத தேடி யனுபவிக்கு மாத்திரத்தாலே, இவை யெல்லாவற்றிலும் மேலான நான்காவது புருஷார்த்தமாம் வீடு அல்லது மோக்யம் தானே கிடைக்குமென்று காட்டின மஹாத்மாக்களில் சிரேஷ்டமானவர் திருவள்ளுவராயினார். அவர் பிறவிஞானியாயிருந்து துறவறமே பெரிதாக்கொண்டவராயினும், பிராரத்த வசத்தால் இல்லறம்புகுகேரிட்ட காலத்து அகத்தறவு பூண்டு ஆத்மவிவாகதர்மத்தை யொட்டி இல்லறம் நடத்தும் விதம் இப்படி பென்று உலகுப்பக்காட்டுவான் வாசகி தேவியாரைத் திருமணம்செய்து கொண்டனர். இல்லறம் பெரிதா, துறவறம் பெரிதா, என்று சந்தேகம் கொண்டு அவரைக்கேட்க வந்த ஒரு பிரமசாரிக்கு இல்லற தர்மத்துக்கிசைத்த பத்னியின் குணம் இப்படியென்று தம்பத்தினியின் குணத்தைப் பலவிதத்திலும் அவருக்குக் காட்டிக்கடைசியில்,—

“பர்த்தாவுக்கேற்ற பதவிரதை யுண்டானால்
எத்தாலும் கூடியிருக்கலாம்-சந்தேனும்
ஏதுமான விருப்பமானே யாமாயின்
கூறும் சந்தியாசங்கொள்.”—

என்று உண்மை யுரைத்த உத்தமர் திருவள்ளுவரேயாம். இப்படி எல்லா தர்மத்திற்கும் மனப்பொருத்தம் முக்கியமானதாயிருக்கிறது.

இல்லை தர்மத்துக் கெப்படியேர்-அப்படியே இராஜாங்கதர்மத்துக்கும் மனப்பொருத்தம் அவசியம். அரசு, குடியென்னு மிருவருக்கும் மனப்பொருத்த மில்லாவிடில், அந்த இராஜாங்கம் தலைவெடுக்காது. அரசன் குடியின் சுகத்துக்காக ஏற்பட்டவன் என்றும், குடிகள் அரசன் சுகத்துக்காக ஏற்பட்டவர்கள் என்றும் மேற்றிசை நாகரிகம்பற்றிய இராஜதர்ம தரிபுணர்களும் தத்துவநூல்வல்லவர்களும் பலவாறு பிதற்றுகிறார்கள். அரசனும் குடியும் “பதி-சதி” போல், ஒருவருக்கொருவர் இன்றியமையாத இயல்பினர். அவர்களின் சம்பந்தம் உன்னபடி உண்மையாகப் பார்க்கில் அத்வைத சம்பந்தமாக விளங்கும். “அரசில்லாக் குடியும்,” “குடியில்லா அரசும்” குதிரைக்கொம்பு, மலடிமகன்போல் இல்லாத வஸ்துக்களாம். அப்படியிருக்க வினா மயக்கங்கொண்டு, சிபவகரிக்கப்புகும் வஸ்துவின் ஸ்வரூபம் உணராது தப்பனுயினங்களைக்கொண்டு தர்க்கப்பதில் வினாவஸ்தையன்றி வேறு பிரயோஜன மொன்றுமில்லை. தோப்பும்-மரமும் எப்படியோ அப்படியேபோல், அரசும், குடியும் சமஷ்டி(தொகுதி)-சியஷ்டி(பகுதி) பாவங்களாம். குடி, படை, நாடு, அரசன், அமைச்ச முதலிய அங்கங்கள் சேர்ந்தது அரசு. இவ்வங்கங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் மூலாதாரமாயிருப்பது குடி. ஆகையால் குடியின்றி மற்ற அங்கங்களையாவும் பயன் படாவாம். அப்படியே இந்த அங்கங்களெல்லாம் அமைப்பப்பெற்றும் இவற்றை ஏகாக்கிரப் படுத்தவல்ல தலைவனும் ‘அரசு’ இல்லாதவிடத்து இவற்றின் ‘சமஷ்டிபாவம்’ உன்னபடி யேற்படாது வினேகழியும். ஆகையால் அரசுக்கும்-குடிக்கும் உண்மையில் உன்னபடியில்லாத வேற்றுமைபாராட்டி பேதபாவனை யுண்டுபண்ணுகிறவர்கள் யாவரேயாயினும் அவர்கள் அரசிபலாம் இராஜரீக தர்மத்துக்கு விரோதமாக நடப்பவர்களாதலால் கண்டிக்கப்படத்தக்கவர்களாம். இவர்கள் அரசியல்தர்மத்துக்கு விரோதிகளாதலால் இவர்களைச் சுருங்கச்சொல்வான் ‘இராஜத்துரோகிகள்’ என்று சொல்லலாம். ‘இராஜத்துரோகி’ என்கிற பதத்திற்குள்ள அர்த்தத்தை நாம் எடுத்து விளக்கியிருப்பதை எல்லவரும் கவனித்து மனதிலிருத்த வேண்டும். அரசுக்கும் குடிக்கும் அத்வைதசம்பந்த மேற்பட்டுப்போனபடியால் அரசனுக்கும் குடிக்கும் வஸ்துவத்திலில்லாத வேற்றுமையை யுண்டுபண்ணி, கற்பனா மாத்திரத்தால் பல பல குற்றங்களைப்பாவித்துப் பிரமாதமாகப் பேசுவதிலும், அப்பேச்சுக்குத் தக்கபடி நடப்பதிலும் பிரயோசனமில்லை. அவ்விதப்பேச்சும் நடத்தையும் அரசியலுக்கு ஒத்ததாகாவாகையால் அவற்றைப்பற்றி நாம் கவனிக்கத் தேவையில்லை.

‘இல்லைஇயல்’ இன்ன தென்பதையும், ‘அரசியல்’ இன்ன தென்பதையும் ஒருவாறு விளக்கக்கூறினோம். இல்லை இயலில் நம்முன்னோர் ஏற்படுத்திய உயர்பாவமாம் ஆத்மவிவாகதர்மத்துக்கு மாறாக, ஸ்ரீரங்கம் சந்தையில் மாடுபிடிக்கிற பாவனையாகப் பிள்ளைகளுக்கு ரொக்கவிலைகொடுத்து வாங்கிக் கல்பாணம் செய்யும் வழக்கம் வரவர மேலிட்டு வருகி

றது. அக்னிசாக்ஷியாக் ஆத்மபூணமாக ஈருயிர் ஒருயிராக் கலக்கவேண்டியதற் றால் பத மான நம் விவாகசடந்து, சந்தையில் மாடுபிடி சமாச்சாரமாக முடிந்தபின், அதன் உண்மை யான உள்ளத்தத்தையும், உயர்பவ மகிமைபயும் இழந்து விடுகிறது. இதனால் சம்பந்தி களுஞ்ஞர் காசபண சம்பந்தமான விஷயங்களில் மனம் இறங்கி விடுவதால், உள்ளத்துவகை கெட்டு, கடுகிப்பும் வெடுவெடுப்பும் விலகாரமாக விர்த்தியாகிறது. இதனால் தம்பதிகளுற வுக்கும் பங்கம் வருகிறது. இவ்வயதிலேயே அன்பில் லயிக்கவேண்டிய மனம் காசபணம் கொடுத்து வாங்கும் விவகாரம் பந்தமாய்வரும், 'விபத்தமான துன்பில் லயிப்பதால் கசத் துபோக நேரிடுகிறது. இதனால் விளையும் அர்த்தங்களைச் சொல்லமுடியாது. அன்பிலேப டாத மனம் அர்த்தம் விளைக்கும். அர்த்தவிளைவால் இல்லறதர்மம் கெட்டுப்போவ தன்றி அவர்கள் இல்லாழக்கையும் பயனற்றதாகின்றது. பயனற்றவாழ்க்கையில் பிறக் கும் குழந்தைகளும் பயனற்றவைகளாகவே தானிருக்கும். இதனால் குணக்கேடு விர்த்தி யாவதன்றி சத்தன விர்த்திக்குப் பெருக்குறைவு நேரிடுகிறது. சத்தன விர்த்தி குறைய துர்ச் சனவிர்த்தி அதிகரிக்கிறது. இப்படி எவ்வாற்றினும் கேடுவிளைவதால், தேர்மே கெட்டுப் போகக் காரணமாயிருக்கிறது. இல்லற தர்மம் கெட்டவிடத்தில் புண்யாத்மாக்கள் புனர்ஜ ன்மம் எடுக்கவாரர்கள். புண்யாத்மாக்கள் புனர்ஜன்மத்துக்கு ஹேதுவின் றி' புறம்போக நேரி ட்டால், சேஷத்திரத்தின்மகிமைக்குக் குறைவு வரும். அனேக திவ்ய சேஷத்திரங்கள் மகிமை குறைந்து மாட்சிகெட்டுப் போவதற்குக்காரணம் இதுவே, இந்தக்கேடு ஜனங்களை பணவா சையால் வருவது. தர்மத்தைவிட பணத்தைமேலாக் மதிக்கும்மனமே நீயமனமாடுகிறது. நன்மனமோ, பிரபுலிங்கலில், 'சாதகங்ககதி'யில் சொல்லியுள்ளபடி, —

“ஓம் பொன்னும் உறவும் பகையும் ஒர்
கேடுஞ் சொல்லமும் கீர்த்தியு நிக்நையும்
விடுக் காளமும் வேறற நோக்குதல்
கடுக் தன்மை கொஞ்மனம் நன்மனம்.”

நீயமனமோ வெளில் காமக்குரோதாதி திக்குணங்களால் பெருங்குற்றிலும் அனலிலும் அடிபட்டு வாடும் ஸ்வாபவ முன்னது. அறுவிதமான உட்பகை விகாரங்களால் அடிபட்டு வாடும் அந்த மனத்தை யாருத்திக்க முடியாது, அதாவது அடக்கிடாது முடியாது. அடங்குமனம் அடங்காமனம் என்னுமிரண்டில், முன்னது தர்பவழிபற்றி யொழுதுவதாலும், பின்னது அவ்வுழி தப்பிப்பிறழ்வதாலும் உண்டாகும். அப்படியாக இல்லற தர்மத்துக்கு இன்றியமையாத விவாகதர்மம் கெட்டுப்போவதால் நேரிடக்கூடிய ஆத்துக்களை புத் சசாலின் எளிதில் ஊதித்துக்கொள்ளலாம். இது ஆத்மபுத்தி குறைந்து அநாத்மபுத்தி விர்த்தியாவதால் வரும் வில்லங்கங்களில் ஒன்று.

இரண்டாவதான அரசியல்தர்மம் கெட்டுப்போவதால் வரும் வில்லங்கங்கள் இன் னும் பெரிதாய் இவற்றிலும் ளத்தனையோ மடங்கு மெனினதாக கிருக்கின்றன. அவற்றை முற்றும் சொல்லுவது சாத்தியமாகவில்லை. இதுகாறும் பிரிட்டிஷ் இராஜாங்கம் தர்மராஜ்யம் என்கிற பெருக்குரித்தானதாகுமென்று ஜனங்கள் நம்பியிருந்தார்கள். ஜனங்கள் இகபோக

† விததிபாசமத, அதாவது அபேதமாக, சமபாவத்தோடு.

இச்சை மிகுந்தவர்களுடையிருப்படியால், தர்மம் தலைபெய்தபொழுது தலைவழிவதும் தெரியாது அவரவர்களும் ஸ்வகாரியத்திலே கண்ணுயிருந்து விட்டார்கள். தர்மம் தவறினால் அதர்மம் தானே தலைபெய்க்கும் என்பது நித்தியவிதி. இந்த ஆரியவர்க்குமான புண்யபூமி ஸாரதாதர்மத்தைப்போல பிராணதாரமாகக்கொண்டு அனுஷ்டித்து வருவது. இந்த மஹாசேஷதரத்தில் எப்பொழுது தர்மம் தலைவழிந்துபோய் அதர்மம் தலைபெய்ததாகிறதோ அப்பொழுது தெல்லாம் நான் அலதாரமாகத் தர்மத்தை நிலைநாட்டுவேன் என்று பகவான் கெடுத்தவர்களுக்குமாலும் பொய்த்ததென்க. இப்பொழுது பிரிபுஷ் இராஜாங்கம் ஸாரதாதர்மத்தை விட்டு அதர்ம வழியில் பிரவேசித்திருக்கிறதாகத் தெரிகிறது. பலவருஷங்களாக ஆளும் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்களுடைய பிரிபுஷ் அதிகாரிகள் ஜனங்கள் மனத்தெளிச்சிக்கு மாறுதலாக நடந்து வந்தாலும், சிலவரை யக்கிரமங்கள் ஏந்தா விசேஷமாக நடந்து வந்தாலும், அல்லதெல்லாம் இப்பொழுது பெரிய அக்கிரமங்களில் வந்து முடிந்திருக்கிறது. 'அரசியல் தர்மம்' என்பதுபோய், அரசப்பிரதிநிதிகளும் உத்யோகஸ்தர்களும் வைத்ததே சட்டமென்ற விதிதிருக்க வந்துவிட்டது. இந்த அரசப்பிரதிநிதிகளும் உத்யோகஸ்தர்களும் முற்றுமுணர்ந்த ஞானிகளும்ல்லர். அகத்தறவுபூண்ட ஆத்ம நிலைகளும்ல்லர், ஆனால், ஸ்வகத, ஸ்வஜாதீப, விஜாதீப வேற்றுமை பாராட்டிச் சித்தத்தினர் என்பது ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது. அரசரிமைஸ்தானத்திலிருப்பவர்தோறும் அவர்கள் தோறும், ஒரே நிறையிருக்கிற விசேஷத்தாலும், அவர்களிருவரும் ஒரேதேசத்தாராய், ஒரே இனத்தாராயிருக்கிற விசேஷத்தாலும், வெள்ளைத்தோல் கறுப்புத்தோல் என்கிற வித்யாசமும், இங்கிலாந்து வேறு இந்தியாவேறு என்கிற வித்யாசமும் பாராட்டி, ஸாரதாதர்மத்தைக் கைமுலவிட்டு விட்டார்கள். லாலா ஸஜபதிராய், ஸர்தார் அஜித்லிங் இவர்களை விசாரணையின்றிப் பிடித்துக் காவலில் வைத்திருப்பது இத்தேசத்தில் "வெள்ளைக்காரன் வைத்ததுசட்டம்" என்கிற விதிக்கு ஒத்திருந்தாலும், வெள்ளைக்காரன் தோல்பட்டும் வெள்ளை உயர்வற்றி மனம் வெள்ளையாக வில்லாதகாரணத்தால் வெள்ளைக்காரன் மனப்போக்கு ஸாரதாதர்மத்துக்கு ஒத்தவரையிலேயென்று ஜனங்கள் முறையிடுகிறார்கள். இமாசலமுதல் கன்னியாகுமரி வரையிலும் சிந்துரதிமுதல் பிரம்மபுத்திர நதிபரியந்தமுமுள்ள ஜனங்கள் அத்தனைபேரும் ஸாரதாதர்மத்தில் நம்பிக்கை வைத்தவர்களாதலால், "வெள்ளைக்காரன் வைத்ததுசட்டம்" என்கிற கொள்கை ஸாரதாதர்மத்துக்கு ஒத்ததாக வில்லாமையால் தர்ம விரோதமான அரசியல் பிடித்து விடுகிறது; ஸாரதாதர்மத்துக்கு மாறாக நடந்துகொண்ட காரணத்தினாலேயே "பிரிபுஷ் கவர்ன்மெண்டுக்குப் போல்காலம் வந்துவிட்டது" என்று நாக்குசாமல் ஸாதரிமமாகப் பறைபறைத்து பேசுகிறார்கள். "தர்மம் தலைபெய்க்கும், அதர்மம் அழியும்" என்பதில் பூர்ண நம்பிக்கையுள்ள பாமர ஜனங்கள், "அரசியல் தர்மங்கெட இந்திய கவர்ன்மெண்டார் மனப்பூர்ணமாக அதர்மத்தில் பிரவேசித்து விட்டார்கள் ஆகையால் அவர்களுக்குக் கெட்டுப் போகக்கூலம் கிட்டிவிட்டது" என்று இங்கிலாந்து பிரிபுஷ் கவர்ன்மெண்டை ஸ்தோத்திரம்செய்து வந்தவர்களே இப்பொழுது சொல்லும்பொழுது, "தர்மம் எப்படியும் தலைபெய்க்கும்; அதர்மம் எப்படியும் அழியும்" என்னும் ஸாரதாதர்மத்தில் நம்பிக்கையுள்ள அச்சனங்கள் உள்ளக்கிளர்ச்சியால் உலகைமேற்கொண்டுமதுவுண்ட மந்திரிப்போல் கூத்தாடுகிறார்கள். ஜனங்களின் உள்பாவத்தையறியமாட்டாத வெள்ளைக்காரர்கள், "தர்மம் தலை

யெடுக்கும்! அதர்மம் அழியும்!” என்கிற கொள்கையிலுள்ள பூர்ணரம்பிக்கையால் ஜனங்கள் தர்மத்தையினவெனக்காரர்களை மதிப்பது தர்மராஜ்யத்தைக் கோறினவர்களாய், “அந் தீயராஜ்யம் அநர்த்தம் விளங்கும், ஸ்வராஜ்யமே சுகமளிக்கு” மென்று ஸநாததர்மத்தைப் போட்டி அவர்கள் சொல்வதைக்கேட்டு மதிமயங்கி விழிக்கிறார்கள்.

இங்கிலீஷ்படித்துவிட்டு, ஆத்மபுத்தியின்பி தர்மாதர்மத்தின் ஸ்வரூபமுணர்மா ட்டாது, நித்தியாரித்தபவஸ்துவிவேகமின்றி, தீவ்கிலிஷ்பாஷையில்மட்டும் பேச்சவல்ல வர்களாயிருக்கும் சிற்சில மூடமதிதரும், அறிவும் அனுபவமும் முதிர்ந்த வாயிபர்களும், மூலதத்துவங்களை அரைகுறையாகீவும், அறிந்தும் அறியாமலும் எடுத்தாண்டு பஹிஷ்கமா ய்ப் பிரசங்கித்தும் பத்திரிகைகளில் எழுதியும் வருவதைப்பார்த்து, இருநூறு வருஷகாலம் இத்தேசத்திலிருந்தும் ஜனங்களின் உட்பாவத்தை மறியமாட்டாமல் தவிக்கும் வெள்ளைக் காரர்கள் தங்கள் ஸ்வகத, ஸ்வஜாதீய, விஜாதீய வேற்றுமை அபிமானத்தைக்கொண்டு பிற ர்களையும் அப்படியே மறித்து, இந்தியர்களெல்லாரும் கூடி வெள்ளைக்காரர்களைத் துறத்தி விட வெண்ணி “வந்தே மாதரம்” என்று ஏதோ சங்கேத பாஷையில் கூச்சல் போடுகிறார்களென்று மதிமயங்கி உயர்பதவியிலுள்ள உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு எழுத, அவர்களும் அனாதக்கேட்டு மதிமயங்கி கவர்னர், கவர்னர்-ஜெனரல் முதலான மேலுத்தியோகஸ்தர்களுக்கெழுத, அவர்கள் மதிமயக்கத்தைக்கண்டு, இந்தியாவைக் கண்ணால் பார்த்தறியாது இத்தேசத்தை யாவதாய் பிடுகுகூட்டி இந்தியாமந்திரியென்று பேர்வைத்துக்கொண்டிருத் தும் சிமையிலுள்ள இத்தேசத்துக்குரிய அரசியல்மந்திரி தானும் மதிமயங்கிப்போக, தலை முதல் காலையறையிலுள்ள இராஜாங்க உத்தியோகஸ்தர்களும் அவர்கள் இனத்தாரான மற்ற வெள்ளைக்காரர்களும் மதிமயங்கி வெறிமேலிட்டு தர்மாதர்மம் தெரியாமல் ஸநாததர் மத்தை விட்டுப்பிறழ்த்துடைக்கத்துணிந்துவிட்டார்கள். “கேடுவரும் பின்னே மதிக்கெட்டு வரும் முன்னே” யென்பதில் பூர்ணரம்பிக்கையுள்ள பரமஜனங்கள் “வெள்ளைக்காரனுக்கு விராசகாலம் வந்துவிட்டது! வந்துவிட்டது!” என வற்புறுத்திக் கூறுகிறார்கள். இத்தொல் அவர்கள் வெள்ளைக்காரர்களை தங்களுடைய புஜபல பரக்கரமத்தால் எதிர்த்து வென்று தங் கள் தேசத்தை அவர்களிடமிருந்து பறித்துக்கொண்டு ஸ்வராஜ்யத்தை யேற்படுத்திவிட ப்போகிறதாக எண்ணம் சிறிதும் அவர்கள் மனதில்லை.

“தர்மமேஜயம்” “ஸுதயரீமஜயதி” — “மெய்யே வெல்லும் பொய்யல்ல” என் னும் ஸநாததர்மக்கொள்கைகளில் அவர்களுக்கிருக்கும் பூர்ணரம்பிக்கையைக் காட்டுகிற வர்களாய் அவர்கள் அப்படி யென்றுயில்லாதபடி “அச்சந்தவிர்த்து, ஆன்மதன்மை பூண்டு பேசுகிறார்கள்.” ஈசுவரியின் அபயவரதஸ்தத்தங்களின் உண்மையை புணர்ந்தவர்களாதலால், யாருமறிய அரசியல்தர்மம் தவறினவிடத்து “அஞ்சேல்! அஞ்சேல்!” என்று அபயஸ்தம் காட்டிநிற்கும் அம்பிகையின் திருக்கோலத்தை மனதில் நினைத்து திபாளித்து “அதர்மம் அழிக! தர்மம் தலைபெடுக்க!” என்று ஸநாததர்ம வாய்ப்பாட்டைச் சொல்லி வாழ்த தியும் சபித்தும் ஈசுவரியின் மகிமையையும் அவளது அபாரசக்தியையும் உள்ளத்தில் எண்ணி, அவள் தன் காலப்பற்றச்சொல்லி வரதமுத்தியையளித்து நிற்கும் இடது கரத்தை மனதில் சிந்தித்து அவளது திருவுடித்தாமரைகளில் “அபயம்! அபயம்!” என்று அபயப்

பிரதானம்கேட்டுச் சரண்புகும் பாவனைமேலிட்டால் “வந்தே மாதரம்” “தாயே வந்தனம்” அல்லது “தாயே சரணம்” என்று சொல்லி சரண்புகும் மந்திரத்தை யுச்சரிக்கிறார்கள். இதனுடைய உண்மையை யுணரமாட்டாமல் வெண்ணைக்காரர்கள் சீபரித அர்த்தம் செய்து கொண்டு புத்தியில்லாப் பாமார்க்களேடு மல்லுக்கு நிற்கிறார்கள். இப்படியாகக் காலம்கெட்டு விபரிதம் மேலிட்டிருப்பதால், புத்திமான்கள் காலத்துக்குத்தக்க கோலம்போட்டுக் காட்டு வதோடு, பிறர்க்கும் அனாதப்போதிக் பேண்டியதாக விருக்கிறது!—கேசரி-மார்க்காலிலிச்சு மங்களஸ்வரூபியான பஹாவின்னுவே காலத்துக்குத்தக்கபடி கோலம்போட்டு அவதரிப்ப வாதலால், உலகநாயகனும் மஹா மாயாயுமான அவன் கபட நாடக குத்திரத்தி லீடுபட்டுள்ளவரான அவனுடைய பத்தஜனங்கனாம் நாம் அவன் வழிப்பட்டு நடக்காது வேறு எவ் விதமாக நடக்க முடியும்! னாதநகர்மம் நீதியே வாழ்க!

ஓம்நந்தஸ்த்.

* KAMBARAMAYANAM-SUNDARAKANDAM.

The Beauty of the Exploits of Hanuman.

ராமாயண சுந்தரகாண்டத்தின் செளந்தரியம்.

(ஹனுமார்வைபவம்).

கல்விபிற் பெரியவனுள் கம்பனியற்றிய இராமாயணம் தமிழில் ஒப்புவனையற்ற தோர் இனியகிரந்தம். வாஸ்யிக் இயற்றிய இராமாயித் சாகரமாகிய இராமாயணத்தில் சுந்தரகாண்டம் பரவினுட் சுனவபோல் மிகவும் ரணம் பொழியும் பாகம். இன்றைக்கு ஆறுவ ருஷங்களுக்கு முன்பு நாம் அத்யத்மதாபத்தால் வருந்து மூர்ச்சித்துக் கிடக்கையில் நமது கண்பர் தீனதயானு நாமெழுதிய தமது சரித்திரமொன்றை பெடுத்துக்கொண்டு நம்மைக் காணவந்தவர், நாம் சுகவானைத் தியானித்திருந்து தியானித்தபடியே மூர்ச்சித்துப்போய்க் கிடத்ததைக்கண்டு அன்பு மேலிட்டவராய் அனுகாபங்கொண்டு நம்மை பெழுப்பாதுபோயினர். வந்தவர் நம்மைப் பார்த்துப்போன சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் நமது தர்மபத்னி வந்தவர் சொன்ன வார்த்தைகளைக் கேட்டிருந்து உள்ளதைச்சொல்ல, அவரைபோடோடோடியும் கூப்பிட்டுத் திரும்பிவந்தவரோடு சற்றுநேரம் மணங்கலந்து அனவானையிருத்தோம். அப்பொழுது அவர் அடியேன் அக்யாதம் தாபத்தைக் கண்டிருகி, அதற்கு மருந்து ஒன்றே யுண்டு: இராமாயித் சாகரமாம் இராமாயணத்தில் சுந்தரகாண்டபாசாயணத்தைத் தவிர வேறு பரிகாரமில்லையென்று சொன்னார். அப்படியா! என்று ஆவலோடு அவர் சொன்னதைக்கேட்டிருந்து உடனே முறைப்படி சுந்தரகாண்டபாசாயணம் செய்யத்துவக்கிலேனும், சம்ஸுகிருதபாஷாஞானமில்லாதவனாகையால் சமஸ்கிருதத்தில் வல்ல ஒரு விதவானைக்கொண்டு பொருள் சொல்லச்சொல்லி சில நாள் பாராயணம் செய்து வந்தோம். அப்பொழுது

ஹனுமர் பிரதாபமே சிறைந்த அந்த சுந்தரகாண்டத்தின் உள்ளருத்தம் ஆத்மநுசந்தானம் செய்து முத்தியாகின்ற அம்மனைத்தேடிவலிசின்ற மனதுக்கு, எல்லாம் தன்செயலையேயற்றிச் சொல்வதாகப்பட்டதால், இதை யுணர்ந்த வித்வத்திரோமணியும் வேதாந்த வித்துமாகிய பண்டிதர், “உமக்கு இந்தப் பாராயணம் தேவையில்லை! கீரோ ஹனுமானுருக்கிறீர்! ஆனால் ஹனுமானுக்கும் ஒரு சர்ப்பமுண்டு. அவன் பலத்தை அந்நியர் சொல்லி ஓரபகமுட்டினான். அது அவன் அறிபாமற் போகக்கூடாது என்று ஒரு இருஷி ஹனுமானுக்கு சாபம்கொடுத்து விட்டார். ஆதலால் உமது பரிபக்குவத்தை உமக்குச்சொல்லவேண்டியதின் பொருட்டு இந்தப்பாராயணம் கீர் தொடங்குமாடிச் சம்பவித்தது. ஆதலால், அது முடிந்ததும் பாராயணப் படனமும் உமக்கு முடிந்ததாகக் கொள்ளவேண்டியது” என்றார்.

“நீட்சித்தமாகவே சத்சங்கபலத்தால்

தேஜோமயமான ஆத்மாவைநான்

தன்னுக்குள்ளே கண்டுகொண்டேனாயா”

என்று சொல்லவும் இன்னும் வாசித்தால் போகப்போகத் தெரியுமென்றார்.

“முத்தியாகின்ற அம்மனைக்கண்டு நான்

முத்தியாகொடுத்து மணிவாங்கிக்கொண்டு

உத்தாதிக்கில்வர நினைத்தேனாயா.”

என்பதிலுள்ள அனுபவத்தைச் சொல்லவும், சிதையைக்கண்டு முத்திரைமோதிரம் கொடுத்து ரூடாமணியை வாங்கிக்கொண்ட கட்டத்துக்கு வந்து விட்டோமென்றார். பிறகு,—

சம்ஸாரம்கூட விருகடிச்சாகைக்கப்புகள் தன்னைச்

சுடசடாயமாக நான்முறித்துவிட்டு

ஒரு தெந்தினப்பாட்டையும் பாடிக்கொண்டு—

ஹனுமானமென்ற சாகரத்தைத்தாண்டி திரும்பி வந்தேனாயா இக்கரையில்—என்று சொல்லவும் அசோகவனமழித்து இலங்கைக்கும் தீவிட்டாய்விட்டது! மதுவனமழிக்கவேண்டியதென்றதான் பாக்கி என்றார்.

“மட்டில்லாதவொரு ஆனந்தங்கொண்டுநான்

மப்புத்தட்டிக்கொக்கரித்துக்கொண்டு”

மற்றொரு தினம் ராமாயணப் படனம்செய்துக்கொண்டிருக்கையில் ஆத்மரூடாமணியாகிய அறிவைப் பாமாத்மாவிடத்தில் கொண்டுபோய் சமர்ப்பித்த அனுபவம் வர, அதைச்சொல்லவும் அவர் “சுந்தரகாண்டம் முடிந்துவிட்டது இன்றைக்கு!” என்றார்.

அன்று முதல் ஜீவாத்மா சாதன சதுஷ்டயசம்பன்னனாய் அந்தர்முகமாகி ஆராய்ச்சி செய்து அறிவாகிய ஆத்மரூடாமணியைப் பரமாத்மாவின் பாதத்தில் சமர்ப்பிப்பதே ஹனுமார் வைபவங்களை அழகாகக் கொல்லும் சொளகிரியம் நிறைந்த சுந்தரகாண்டம் என்றும், அந்த அனுபவத்தை ‘அறிபாமை’யென்னும் சாபம் நீக்கி அறிவு என்னும் வரப்பிரசாதம் கிடைக்கும் வரையில் திரும்பித்திரும்பி அபிப்பிராயப்பித்த சுந்தரகாண்டம் பாராயணம் செய்வது என்றும் அறிந்துகொண்டேன்.

ஆறுவருஷங்களும்போய் ஆத்யாத்மதாபமும் அடங்கினபின், அறிதாமிலமர்ந்து
 துங்காமந்நாங்கி புலகையிரகிற்கும் அரங்கநாதர் திருப்பள்ளிகொண்டிருக்கும் அழகைப்பாரி
 த்து வருவான் ஸ்ரீரங்கத்துக்குப் பேரான பொழுது அரங்கநாதர் தரிசனம்செய்துக்கொண்டு
 வருகையில் ஸ்ரீவாணீவினாச யந்திரசாலைத் தலைவரும் நமது நண்பருமான பிரம்மஸ்ரீ பால
 சுப்ரமணிய ஐயர், அவரது அச்சக்கூடத்தில் உத்தமமான காதிதத்தில் அழகாய் அச்சிட்டுக்
 கட்டடம் செய்த கம்பராமாயணம் சுந்தரகாண்டம் மட்டுமடங்கிய புஸ்தகத்தைக் கையிற்
 கொடுத்துப் பார்வையிட்டெழுத வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். கொடுத்த புஸ்தக
 த்தைப் பார்வையிட்டேன். அப்புஸ்தகத்தின் அச்சுப்பதிப்பின் அழகைத்துதிகவோ, அல்
 லது அதைப்பதிப்பித்த பண்டிதர் ஸ்ரீகிருஷ்ணமாசாரியர் அவர்கள் சித்வந்தனமாகிய
 பண்டிதர் எஸ். ஸ்வாமியநாதையர் உதவியைக்கொண்டு பரிசோதிக்கப்பட்ட ஏட்டுப்பிரதிகளை
 யச்சிடுவதில் பாடபேதங்களை யாராய்ந்து அங்கங்கே அனுகுணமாகச் செய்யவேண்டிய சித்
 திருத்தங்களை முதலுக்கு மோசம் வராமல் புத்தி புத்தி சாமர்த்தியத்தோடு திருத்தாமற்றிரு
 த்தியிருக்கும் சாமர்த்தியத்தைப் புகழ்வேளே; அல்லது அப்புஸ்தகத்தைப் பதிப்பித்த ஸ்ரீமா
 ன் பாலசுப்ரமணிய ஐயர் கரும்புதின்னக்கூலியை பெதிர்பார்க்கும் சோம்பேரிகளும்கூட
 அதன் உருகியையறிந்து வதுவிடமேல்விழுந்து வாங்கித்தின் னும்படி, கட்டுக்கரும்பில் இங்
 குமக்கும் ஒருகருணைவெட்டி ஆகியில் வைத்துப்பிழிந்து அதன் இரசத்தைச் சுவைக்கக்
 கொடுப்பதுபோல் இங்கிலிஷில் எழுதியிருக்கும் நீண்ட முன்னுரையைப் புகழ்வேளே; அல்
 லது அசோகவனத்தில் சீதாதேவி அரசுக்கியர்நடுவில் சோகமுற்று வீற்றிருக்கும்காகியைக்கா
 ட்டும் படத்தைப் புகழ்வேளே; அல்லது சுந்தரகாண்டத்தின் கருத்தையெல்லாம் ஒரு படத்
 தில் தீட்டியதுபோல், ஹனுமார் சீதாதேவிக்கு முத்திரை மோதிரமளித்து, ரூடாமணியைப்
 பெறும் சுந்தரப்பத்தை விளக்கும் வர்ணத்தீட்டிய படத்தின் அழகைப் புகழ்வேளே; சுந்தர
 காண்டத்தின் கதாசாரரினறைந்த கதைச்சுருக்கத்தின் சொல்வனப்பைப் புகழ்வேளே; அல்
 லது ஆறுவருஷங்களும் சென்றபின் ஹனுமார் சரிதையைப்படித்தயான் ஹனுமாரேயாகி
 ராவணன் சிதையைக் கொண்டிபோனது போல், ஆரியபுத்திரர்களில் சிரேஷ்டர் என்றும்
 உத்தமரென்றும் ஜனங்கள் கொண்டாடும் பண்புடைய நண்பரை, ஆகாசமார்க்கமாகவின்றி
 நிலத்திலும் கடலிலும், 'மோடாரிலும் ரயிலிலும்', கப்பலிலுமாகக்கொண்டுபோய் தூரதேசத்
 தில் சிறையிருத்தி விட்டு, இராவணன் தன் சாமர்த்தியத்தை பெல்லாம் சொல்வித் தன்
 னையே புகழ்ந்து கொண்டதுபோல், பார்லிமெந்துசபையில் தன் சாமர்த்தியத்தைத் தம்மவ
 ரெல்லாரும் மெய்ச்சு' மெய்ச்சுப்பெகின இந்தியாமர்திரியின் பேச்சிலுள்ள பதர்களைபெல்
 லாம் வாயு புத்திரனுள் ஹனுமான் காற்றினாலசோகவன மழித்ததுபோல், எடுத்துத்தூற்றி,
 அவை காற்றில் பறப்பதைக்காட்டி நேர்ந்ததோர் காகியைச் சொல்வேளே; அல்லது
 இராமாயிர்தம் தமிழிற்பொழியப்பாடிய கம்பனைத்தான் புகழ்வேளே, அல்லது எல்லாவற்
 றையும் மறந்து ஸ்ரீ இராமனையே தொழுவேளே, அல்லது அவனை உள்ளபடியறிந்து அண்
 டப்பிணைப்பது அரிதரிதென்று அஞ்சி, அவன் ஸ்வரூபத்தை மனதிலிருத்தி அவன் சுந்நிதி
 விட்டு நீங்காமலிருந்து தனக்கு முத்தி சித்தியொன்றும் வேண்டாம், என்றென்றைக்கும்
 இராமபக்தி குறைபாமல், இராமாயிருதம் சதாஹிருதபத்தி லுறிக்கொண்டிருந்தால் அது
 வே போதுமென்று நித்திய பக்தனாயிருக்கும் அஞ்சனகுமாரனுள் ஆஞ்சநேயரையே துதிப்

பேரோ, இன்னசெய்வதென்று தெரியவில்லை, ஆனாலும் முக்தியினும் பக்தியேபெரிதென்று ஞாபகிய பஞ்சபூத பராக்கிரமஞ்ஞா—

“அஞ்சிலே யொன்று பெற்றா னஞ்சிலே யொன்றைத் தாவி
அஞ்சிலே யொன்றா ருக் ஆரியர்க் காகவேடி
அஞ்சிலே யொன்று பெற்ற வணங்கைக்கண் டயலராரில்
அஞ்சிலே யொன்று வைத்தான், அவன் நம்மை யளித்துக் காப்பான்.”

என்கிற தைரியம்மட்டும் பூரணமாக கிருக்கிறது. இந்த ஹனுமானுடைய பிரதாப சிலத் தையும் குணகம்பிரத்தையும்பற்றித்தனியாக வொரு புஸ்தகம் போலுவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அவ்வாக்கைச் சிக்கிரத்தில் நிறைவேற்ற அஞ்சனேபுத்திரன் அருள் நிறைந்து அனக்ரபிப்பாரென்று அவன் திருவடிபைத்தொழுது நிற்கின்றோம்.

ஸ்ரீ பக்வநீகைவேண்பா:—ஸ்ரீரங்கம்வானீவிலாச அச்சபந்திரசாலையிலப்பதிப்பிக் கப்பட்ட பக்வநீகைவேண்பா என்னும் அழகிய புஸ்தகமொன்று வரப்பெற்றோம். இது வாதிகேஸரி ஸ்ரீ அழகியமணவாள ஜீபர் அருளிச்செய்தது. மிகவும் அருளிமயானதோர் பூர்வீககிரந்தம், பழைய பிரதிகளைக்கொண்டு பரிசோதித்து நூதனமாய் அச்சிடப்பட்ட இந்த கிரந்தம் தோயிர்த்தக்கை சமஸ்கிருதத்தில் பருக்கக்கூடாதவர்க ளெல்லாரும் தமிழில் அதன் ரஸம் குறையாது பருக அனுகூலமாயிருக்கிறது. இதன் அருமை பெருமையை வாசித்தயிர் வேண்டுமேயன்றி பத்திரிகைகளில் அரை குறையாய்ச் சொல்வதி லிருந்துணர முடியாது. மூலம் சிறைகற்பரிசோதித்து அச்சிடப்பட்டிருப்பதுடன், அச்சப்பதிப்பும் கட்டடமும் மிகவும் அழகாககிருக்கிறது. 2-வது ஷட்கத்தின் மேற்புறத்தில் ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் வேணுகானம் செய்யும் கோலமாய் நிற்கும் அழகிய படமொன்று பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(All rights reserved)

ஜகஜ்ஜநநீஸந் தரோ.

திருவருட்கதம்பம்.

(திருவையாறு, லக்ஷ்யானந்தம்.)

(8-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

73. கதியெனவடைந்தவர்க்கே கருணையாலிறந்தஞான
நிதியெனவடைந்தவுன்றன் தீர்மலாக் கரங்கிட்டுப்
புதிதெனவேண்டவேறு பொருந்துமோபொருந்தியிட்டால்
மதியுளராவரோதான் மானிடப்பிறப்புமாமோ.
74. ஆதிமெய்ப்பொருளொமொன்றே யடியர்க்காய்க்கருணை பூண்டு
தீதிரமேனிரசத்தித் தெரிவிக்கவெதிறந்நோன்மிக்
கோதியைவார்த்தைபேசிக் குறையிலரப்பதவிகாட்ட
விதியிலுலகிநின்றும் வேண்டிடார்மனிதரோதான்.

75. எம்பிரான்நின்றபூமி யெதற்கும்மேலானசேஷத்தாம்
எம்பிரான்னித்தவாந்கே யிணையிலாவேதலாரம்
எம்பிரான் கடைக்கரீணுக்கே யிடிலாஞான தீர்த்தம்
எம்பிராந்காளாய்நிறல் யாங்கனையடைந்தபாக்யம்.
76. உன்னிடாவுணர்வாய்ப்பின் றாவுயர்ஞானசேகரந்தா
னெண்ணிடவறியாமென வெழின்மனியன்பர்க்கியத்
தன்னிடம்பெயர்ந்துலாகித் தவமுடையோர்முன்னேன்மிக்
கண்ணினுக்கெளிதாய்ப்பின் ற காட்சியேகாட்சியன்றோ.
77. எதுவெதுவாகவன்ப ரிசைத்துணையழைத்திட்டா லும்
அதுவதுவாகின்றே யவரவர்க்கருள்புரிந்திட்
டிதுவதுவென்றுசொல்ல வியலாதமுர்த்தியுன்னை
அதுவதுவாகக்கண்டா லதுவன்றோகாட்சியாகும்.
78. கண்ணினுந்காணக்கிட்டாக் காதினற்கேட்கமாட்டாப்
பண்ணினுந்பாடமாட்டாப் பதநடந்தடையமாட்டா
எண்ணினுலறியக்கிட்டா வெழில்பெறுஞானவாழ்வு
தன்னினுருவாய்வந்த தன்மையைக்காண்டல்காட்சி.
79. கெய்பவோர்கருமயில்லை செய்திடிற்பயனயில்லை
வய்யகமுழுதுமாய வஞ்சனையஞ்சிடாயென்
றுய்பவோர்மொழியைச்சாற்றி யுளம்விடுத்தொழியாரின்ற
வையன்சுந்திதியைக்கண்டா லதுவன்றோதரிசனங்காண்.
80. எல்லாமுந்தானேயாகி யெதுவுந்தானல்லாணகிப்
பொல்லாதவகந்தவேளைப் பறித்தடியோடேசாய்த்து
வல்லானென்றெவரும்வாழ்த்தும் வழிபடுகடவுளாரைச்
சொல்லாமற்றுதிப்பதன்றோ தோத்திரமென்பதாகும்.
81. ஐமெனிலங்குநிற்பா னன்றெனிலில்லையாவான்
தாமெனிற்றம்மில்நிற்பான் தனிபென்றாற்புறத்திலாவான்
ஓமென்றதன்நடிப்பா னுலகெலாம்பரந்துநிற்பான்
வாமனுமணுகாதானை வழுத்தலேதோத்திரங்கான்.
82. மல்கியமக்கள்நம்மை மாமாயையகன்றுசெல்லக்
கல்லினைக்கரையக்காட்டுங் கருணைக்கேறிதியாமவள்ளல்
தொல்லினைப்பிறப்பறுத்துச் சோதிமாறிதியாமெனனச்
செல்வத்தையளித்தகாளே திருநாளென்றோதுவோமே.
83. வாடியமுகமும்ங்கண்டி வருந்தியமனமும்ங்கண்டு
தேடியநாட்டங்கண்டு தெளித்திட்டதேட்டங்கண்டு
பாடியவாக்குங்கண்டு படிந்ததோருளமும்ங்கண்டே
ஓடிவந்தருளசெய்காளே யொப்பற்றதிருநாளாகும்.
84. வழிவழியாகமுன்றோர் வாழ்ந்தனுபவித்துவந்த
அழிவுருமெனனாட்டை யவர்வழிமுடித்தநாமும்
எழில்பெறாமதேயென்று சொந்தமாயெய்துதற்கே
மொழிதாவுகந்தவாழ்வே முவர்க்குமுற்றுவாய்வு.

85. அளவிலாக்க்ருணைபொங்கி யணிகடந்தோடியன்ப
ருளமெனும்வயலிற்பாய்த்திட் டொப்புயர்வில்லாளு ன
விளைதருபயிர்நின்றோங்கி மேன்மே லுஞ்செழிக்கமென
வளபொலம்பொருந்திநிற வரழ்வுவானோர்க்கும்வாரா.
86. கிட்டாதபெரியவாழ்வைக், கிடைக்காதசெல்வப்பெற்றை
யெட்டாதமணிசுபயாரு மெடுக்காதபுன்தயல்தன்னைத்
தட்டாதநாமேபெற்றுத் தாமெல்லாமா கியொன்றோ
டொட்டாதுநிற்பதன்றோ உயர்வுறவடைந்தசெல்வம்.
87. மறைபடாமணியின்ருன்றை மாற்றியாதபொன்னைக்
ருறைபடாமயிர்ந்தன்னனைக் கோதிலாச்செழியதெனைக்
கரைபடாக்கவைக்கற்கண்டைக் கணுவிலாக்கரும்பையென் றும்
புரைபடாப்பெரியவாழ்வைப் பொருந்தினாச்செல்வராவார்.
88. மங்காதஞானப்பெற்றை மறையாதஜோதிதன்னைச்
சிக்காதமெனவினபத் திரவிபச்சேகரத்தைப்
பொங்காதகாய்க்தபாலைப் புரையாதபோதவாழ்வைத்
தங்காமற்பெற்றோர்தம்மைச் சம்பன்னரென்றுசொல்வார்.
89. பாசவேரனைத் தும்போக்கிப் பரத்தினையெமக்கோர்க்கு
லேசதாய்வழிகள்காட்டி யாசைபைப்பெருகழுட்டி
மோசமாய்நுகிற்சேர்த்து மொழிந்திடாமொழியைப்பெரி
யாசைவழினைகளெல்லா மகன்றிடவருளிட்டசேன்.
90. அசைந்திடாக்காந்தமுன்ன மசைந்திமெயத்தைப்போல
அசைந்திடவாத்மாமுன்ன மசைந்திமற்பமான
பசையிலாப்பரப்பஞ்சவாழ்க்கை பனித்துளிபோலவென் றும்
அசைந்திடாப்பொருள்கீயென் றும் அறைந்திட்டானருளினிலே.
91. எங்கும்நின்றொளிரும்பத் திணையிலாமெனணுந்தம்
பொங்கிநின்றணிகடத்து புண்ணியக்கால்வாய்சென்று
தங்கிநின்றன்பருன்னத் தடங்கலிநின்றந் துமுன்னம்
மங்கலிநின்றினைத்தஞான மாயிரிநின்றினைத்ததன்றே.
92. னன்பொருட்டெழுந்தமெனமே லிசைத்ததோர்பெரியந்நிற்க
ருன்பொருட்டேதுங்காணே னோர்சிறுகைம்மாரேறும்
அன்பினைக்கையாவி யனைத்துமேயுன்னதென்றே
முன்புதிபெற்றவன்றே முடிந்ததேயெனதெனுப்பேர்.
93. எங்குமுன்னருளதன்றி யிருக்கின்றதில்லையென்னிற்
றங்கிடையான்னோமோ தன்செயலெனவுமுண்டோ
சங்கையில்பெரியருளை தந்திடத்தக்கோனான
பொங்குமானந்தவெள்ளப் பூரணபேர்தவாழ்வே.
94. எனக்குநாவிருக்குதேவென் றெங்கியேகேட்பான்போலத்
தனக்குனபோதங்காணுத் தவித்துலக்கல்லாமோடி
யெனக்குநீஞானபோத மிரைந்தளியென்றுகெடுக்கப்
வளப்பிலாடாந்தர்க்கு வகுப்பதுபயனுமாகா.

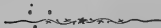
95. கங்கையினடுவிற்பென்று நீரிடைமுழுகிவின்று
இங்குவென்றுகந்திப்பா ரியோவென்றழுவான்போலப்
பொங்குமா போதவென்னப் புனலினிலாழ்த்துகின்றத்
தங்கிடஞானதீர்த்தத் தந்திடுவென்பதேனோ.
96. நன்மைகள்புரிந்திட்டாலும் ஞானநிலைதிட்டாலும்
தன்மயமாடந்ததாகச் சமத்தினுரைத்திட்டாலும்
பின்னெதுபுரிந்திட்டாலும் பேதயின் றிருந்திட்டாலும்
உண்மையைச்சாராதாக் ஞாயற்பதமாடவரோதான்.
97. பல்விதமாக நூல்கள் பகர்ந்திட்டபொருளைக்காட்டச்
சொல்லுதற்கரியமெனினி ருக்கம்மாயுருவந்தாக்கி
நல்லடியார்களுள்ளத் தடங்களைப்பார்த்துப்பார்த்து
மல்கடுமெளனவித்தை மகிழ்வுடன்பதித்துகின்றான்.
98. ஆதியாம்புரானமென்வித் தடியவருளங்கடோறும்
நீதியாம்புனைகள்காட்டி நிச்சலிலைகள் தோற்றிச்
சோதியாங்களைகளோடிச் சொருபமா மலரையின்றே
ஓதிடாநிஷ்டைகாய்த்திட் டெர்பதங்கனிந்ததன்றோ.
99. தேடியவனத்தினின்றான் தெரிசனமளிக்கவந்தான்
வாடியவெமைவளர்க்க வளமெலாய்பொருந்தினின்றான்
நாடியவிடங்கடோறும் நானெனரிறைந்துகின்றான்
பாடியவாக்கிலின்றான் பரமாரோட்டிக்கொண்டான்.
100. அம்புநீரைக்கொண்டே யதற்குநீரட்டல்போலுந்
செங்கதினோனையேத்தச் சிறுநீபகாட்டல்போலும்
எம்பிரன்னுளெழுந்தே யிரைத்த நான்மலைதன்னை
எம்பிரன்மலரடிக்கே யின்புடன் புனைந்துகின்றேன்.

வாழி.

என்னையெனக்குத்தந்த வென்கு நகருனைவாழி
தன்னையெனடைந்தவெங்கள் சற்குருமரபுவாழி
பின்னையெயிறந்துவாரப் பெரியவர்கூட்டம்வாழி
சின்மயமாக்கியாண்ட சிவசுப்ரமண்யன்வாழி.

திருவருட் சுதம்பம் முற்றிற்ற.

ஐக்கணலைக்குரோ.

ஓர் ஸ்ரீமேனாசரஜகுருப்போதம:

மிருகசீர்ஷன் கண்டகனவு.

அல்லது

ஸ்வர்ணஸ்வர்ப்சம்

(சிறுவருக்கான கதை.)

(11-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

iii

காட்டில் மிருகசீர்ஷனும் அஷன்மகளும் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டார்கள் என்று இங்கு விஸ்தரிப்பதவைசியம். ஆனால் அவர்கள் கஷ்டத்தை ஒருவாறு நிவர்த்திக்க தெய்வாறு கூலமிருந்தது. என்னவெனில் மிருகசீர்ஷனை அவன் சத்தருவாகிய சிற்றரசன் சிறைபிடித்த சமயத்திலேயே அச்சிற்றரசனுடைய குமாரருகிய இளவரசனுடைய மனதை ஸ்வர்ணலேகை சிறைபிடித்து விட்டான். அவளுடைய அழகைக்கண்டு மனமிளகி அவளுடைய பரிதாபமான கதையைக் குறித்து அந்த ராஜகுமாரன் தனக்குள்ளேயே கண்ணீர் பெருக்கினான். அவனுக்கு அப்பொழுது வயது சுமார் பன்னிரண்டு தாளிருக்கும். அவன் தாய் அவன் தனியே இருக்கையில் வருத்த வதைக்கண்டு அதன் காரணத்தை மெதுவாய்த்தெரிந்து கொண்டான். சபாவத்திலேயே நல்லமனதுள்ளவனாகவும் தன் மகனிடத்தில் மிக்க அபிமானம் வைத்தவனாகவும் இருந்தமையால் அவன் வேண்டுகோளுக்கு கிணங்கி ஸ்வர்ணலேகைக்கு எப்படியாவது உபகாரம் செய்ய வேண்டிய ஏற்பாடுகளை யோசிக்கவானான். ஸ்வர்ணலேகையை வளர்த்த தந்தையை வரவழைத்து அவன் மூலமாக அவ்விருவருக்கும் காட்டில் வேண்டிய அவசியமான சாமான்களைத் திருட்டுத்தனமாய்க் கொடுத்தனுப்ப ஏற்பாடுசெய்தான். அந்தத் தாதியும் கண்ணும் கண்ணீருமாக அகுவகளைப் பெற்றுக்கொண்டு ஸ்வர்ணலேகையுடன் கூடப் போய் அவ்விருவரையும் வழி யனுப்பிவிட்டு ஸ்வர்ணலேகைக்குத் தேறுதல் சொல்லி புத்திமதி சொல்லிவிட்டு வந்தான். அப்பொழுது ஸ்வர்ணலேகை எட்டு வயதுக் குழந்தையாதலால் தனக்கு நேர்த்த கொடுமையை முறியும் உணரவில்லை. ஆனால் அவளுக்காக எல்லா ஜனங்களும் பரிதாப மடைந்தார்கள். அவன் மட்டும் காட்டில் கிளி, ருயில், குருவி,

மான் இனங்களோடு விளையாடிக் கொண்டே பொழுதுபோக்கக் கற்றுக் கொண்டான். ஒவ்வொரு சமயம் தன் விளையாட்டு பொம்மைகளையும், தன் பழைய பரிஜனங்களையும் நினைத்துக்கொண்டு அழுதாலும் விசேஷமாய் சந்தோஷமாகவே இருப்பான்.

மிருகசீர்ஷன்புதி தான் அதிக கஷ்டமாகிவிட்டது. எப்போதும் தங்கத்திலேயே பழங்கிணுவுளுக்கு, இப்பொழுது காட்டில், மூங்கில்கழிகளையும், பனைமட்டைகளையும், தென்னிலைகளையும் கொண்டு குடிசை கட்டுகிறதென்றால் எப்படியிருக்கும்? முதலில் இவன் கட்டிய குடிசை இரண்டு நாளைக்கெல்லாம் இவன் தலையிலேயே விழு ஆரம்பித்தது. ஆனால் நல்ல வேளையாய் அது விழுசிற சமயத்தில் ஸ்வர்ணலேகை வெளியே விளையாடிக் கொண்டிருந்தான். அவளுக்காகவாவது நன்றாய் சமைபல் செய்யக்கூறுக்கொன்ன வேண்டியிருந்தது. முதலில் கொஞ்சநாளைக்கு இவன் செய்த சமையல் அவளுக்கு சாப்பிட முடியவில்லை. ஆனால் போகப்போகப் பழக்கத்திலேயே இவ்வாழ்வு இருவருக்கும் ஒத்துக்கொண்டு விட்டது. புல்லரிசி, மூங்கிலரிசி, பனங்கிழங்கு முதலிய அபூர்வபதார்த்தங்களெல்லாம் பக்குவம் செய்து தன்மகளுக்குக் கொடுப்பான். காட்டுக்களிகள், தேன், முதலிய இனிப்பண்டங்களை சம்பாதிக்கக் கூறுக்கொண்டான். ஆகவே இரண்டொரு மாதத்திற் கெல்லாம் காட்டிலிருப்பதே சுகமென்று தோற்றிற்று.

ஆயினும் மிருகசீர்ஷனை பொன்னுரை முற்றிலும் விட்டுவிடவில்லை. தான் பொன்சேர்ப்பதற்காகப் பட்ட கஷ்டங்களை பெல்லாம் நினைத்து மனமுருகிப்போவான். அப்படிச்சேர்ந்த பொன்னை பெல்லாம் கண்காணாத இடத்தில் விட்டு விட்டிருப்பது, புதிதாய் கன்று போட்ட தாய்ப்பசவுக்கு அக்கன்றை விட்டுப் பிரிந்திருப்பது போலிருந்தது. அந்தப்பொன்னெல்லாம் தன் கையிலிருந்தால் இப்பொழுது எவ்வளவு சுகமாய் ஜீவிக்கலாம் என்று தோற்றிற்று. ஒரு சக்கிரவர்த்தியின் வயிற்றிற் பிறந்த மகன் தெருவில் போகும் பிச்சைக்காரருக்குடையனப்போல் விவாகம்செய்து கொடுக்க இஷ்டமில்லை ஆதலால் தன் மகளைத்தருந்தபடி விவாகம்செ

ய்து கொடுப்பதற்காகவாவது தான் தேர்த்த பொன்னைத் திருப்பிக் கொடுப்பதற் றோரனை செய்தான். தன்னுடைய பழைய கரங்கம் யாரு மறியாத ஓர் மூலையிலிருப்பதை கினைத்து அதற்குள் இருட்டி வேளைகளில் தான் மாறுவேஷம் பூண்டு புருந்து தன்னால் தூக்கக்கூடிய பொன் திரவியத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்து விடலாமென்று யோசித்தான். இவர்களுடைய யோசனையே மனத்தை சாரிப்பதற்காக ஸ்வர்ணலேகையின் தாதி யாயிருந்தவன் மறுபடியும் ஒரு தடவை வந்தபொழுது அவனோடே தன் யோசனையை ரஹஸ்யமாய் வெளியிடவே, அவனும் இவன் சாங்கத்துக்குள் தடையில்லாமல் போவதற்கு வேண்டிய உதவி செய்வதாக ஒப்புக்கொண்டான். அப்பிரகாரம்போல் முதல் தடவையில் கொண்டு வந்த திரவியத்தைக் கொண்டு அக்கூட்டிலேயே தனக்கு நல்ல வசதியான ஒரு கிடாய் ஒரு வருஷத்துக்குப்போதுமான சாமான்களும் சம்பாதித்துக் கொண்டான். இன்னொரு மாதம் கழித்து மறுபடியும் இன்னொரு மூட்டை பொன்னைத் தூக்கிக் கொண்டுவந்தான். இம்மாதிரியாக மாதத்திலிரண்டொரு தடவைபாக சுமார் ஒரு வருஷத்தில் சுரங்கத்தில் இருந்த பொன்னெல்லாம் அநேகமாய் வெளியேறி விட்டது. மிகுதியிருந்ததையும் இரண்டு மூன்று தடவைகளில் கொண்டு வந்து விடலாமென்ற நிச்சயித்தான். கொண்டுவந்த வரையில் பூமிக்குள் புதைத்து பத்திரப்படுத்தி விட்டான். அதற்குள் தன்கையிலிருக்கும் பொன்னை எவ்விதத்திலுபயோகிக்கலாமென்று யோசித்தான். தான் வனவாசத்தை விட்டு நகரங்களுக்குள் பிரவேசிப்பதற்குத் தெரிந்தால் தன்னைச் சிறையிலடைத்து விடுவார்களாதலால், தன் திரவியத்தைக்கொண்டு மறுபடியும் சேனைகளைச்சேர்த்து யுத்தத்திற்குப்போகத் துணியவில்லை. மேலும் யுத்தத்திற்குப்போனால் ஜயிப்பதென்ன நிச்சயம்? ஆதலால் தன் பழைய ராஜ்யத்தில் தனக்குக்கிடைத்த மட்டிமீதன் சத்துருவாடிய சிற்றாசன் சொன்னவீலைக்கு வாங்கி விடுவதே சரி என்று தீர்மானித்தான். எப்படியாவது தன் பழைய ஸ்திதியின் பெருமையினை என்னவாவது கிடைத்தால் போதுமென்று தோற்றிற்று. அப்பிரகாரமே பழைய தாதியின் மூலமாகக் கடிதமனுப்பித் தன்

அப்பிராயத்தை அச்சிற்றாசனுக்குத் தெரிவித்தான். தனக்குப் புதிதாகக்கூட்டி கொரு புதையல்கூட்டிப்புருப்பதாகவும் தன் பழைய ராஜ்யத்தி லொரு பாகத்தைவாவது தனக்குத் திருப்பிக்கொடுக்கும் படித்தில் அப்புதையலைக்கொடுத்து விடுவதாகவும் ஒப்புக் கொண்டான். அதைக்கேட்ட பணத்தாசை பிடித்த சிற்றாசனும் மனமகிழ்ந்து அதற்கு சம்மதித்தான். கடைசியில் இருவருக்கும் பொதுவாக ஒரு சதாசனம் நிலத்துக்கு ஒரு பவுளை கிளைபேசி முடிவுசெய்து கொண்டார்கள். அந்தப்பிரகாரம் நிலத்தை அளந்து கொடுக்கையில் மிருகசீர்ஷனுடைய ஆஸ்தி யெல்லாம் சேர்ந்து தன் ராஜ்யத்தில் ஹற்றி லொரு பங்குக்குக்கூட ஈடாகவில்லை. மிருக சீர்ஷனுடைய மனம் முற்றிலும் திருப்தியடையவில்லை, யாருக்குத்தான் சக்கிரவர்த்தியாயிருந்துவிட்டு ஒரு சிற்றாசனாவதென்றால் மனம் சம்மதிக்கும்?

iv

இருந்தாலும் மிருகசீர்ஷன் அதையிப்படவில்லை. தான் வாங்கின நிலத்தின் வருமானத்தை யெல்லாம் லெகு ஜாக்கிரதையாய் மிகுத்து வைத்திருந்து இன்னும் அதிக ஈலங்கள் வாங்கினான். இம்மாதிரி வாங்கிக்கொண்டிருந்தால் நமக்கெப்பொழுது பாதி ராஜ்யமாவது திருப்பக்கிடைக்குமென்று எங்கு கையில் அவன் சாய்ந்து கொண்டிருந்தார் காலியின்மேல் ஸ்வர்ணமயமான ஜோதி வீசிற்று. அண்ணாந்து பார்க்கையில் ஜன்னலில் புதைத்திருந்த வர்ணக்கண்ணாடியில் எழுதியிருந்த ஸ்ஷ்மியின் படம் உயிர்த்தெழுந்து இவரைப்பார்த்துக் கிருகப கூர்ந்த பார்வையுடன் மந்தஹாஸம் செய்வது போகிருந்தது.

என் சிறு தோழர்களை, எங்கேயாவது ஒரு சித்திரம் உயிரோடு எழுந்திருக்குமாய் என்று அவாமிக்கைப் பட்டதேயுங்கன். கதைபிற சொல்லியிருக்கிற கலத்தில் நடந்த அநேக விஷயங்கள் நமக்கு இப்பொழுது ஆச்சரியமாகத் தோன்றுவது போலவே, இப்பொழுது நடக்கும் அநேக விஷயங்களை அக்காலத்திலிருந்தவர்கள் விரும்பி வந்து பார்த்தால் ஆச்சரியப்படுவார்கள் என்பதற்கு சந்தேகமில்லை. இந்தக்காலத்தில் காணப்படுகிற புதைவண்டுகளையும் வியாபாராச்சுக் கங்களையும் எப்போரப்பட்ட தந்திரமான

திருட்டையும் பிடித்துவிடக்கூடிய சட்டங்க ளையும் அதற்கேற்ற உத்தியோகஸ்தர்களுயும் சாப்பிடுகிற வேலை முதல் தூங்குகிற வேலை வரையில் எல்லாவற்றையும் நாம் செய்வதற் குப்பதிலாக அந்தந்தத் தொழிலில் கற்றுத் தேர்ந்த தொழிலாளர்களைக்கொண்டு நடத்திக் கொள்ளுகிற இக்கால நாகரீகத்தையும் கண்டால் நம்முன்னோர்கள் நிச்சயமாய்த் திகைத் துத்தியங்கிப்போவார்கள். அது எப்படியி ருந்தாலு மிருந்தாலும், மேல் கதையை விசா ரிப்போம்.

மிருகசீர்ஷன் கொஞ்ச நேரம் வரையில் தன் கண்களை நம்பவில்லை. இருக்க இருக்க அறை முழுவதும் தங்கமயமான ஜோதி பர விற்று, மிருகசீர்ஷன் தன்னைத்தானே கை ரியப்படுத்திக்கொண்டு அந்த தேவதைபை நமஸ்கரித்துத்தலைவணங்கி நின்றான். அந்தத் தேவதையும் இவனை வாழ்த்தி “குமுந்தாய் மிருகசீர்ஷா, நீ மிருந்த பாக்ஷியசாலி என்ப தற்கு சந்தேகமில்லை. உன்னைப்போலச் செல் வத்தில் கிழந்து புரண்டு வளர்ந்தவர்கள் கிடையாதென்று சொற்றுகிறது”. என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினான்.

மிருகசீர்ஷன் கொஞ்சம் அதிருப்தியுடன் “ஏதோபாகமில்லை. இருந்தாலும் பிராண னைக் கொடுத்துப் பிராணனைவாங்கி ஆயுள் முழுவதும் பாடுபட்டுச் சேர்த்ததெல்லாம் இவ்வளவு தானா என்று யோசிக்கையில் மனவருத்த முண்டாகிறது. ஒரு ஆயிரவரு ஷகாலமாவது ஜீவித்திருந்தால் ஏதோ பணக் காரனென்று பெயரெடுக்கலாம்” என்றான்.

“இதென்ன ஆச்சரியம்! ஆனால் உனக்கி ன்னும் திருப்தியாக வில்லையா?” என்று அந்த தேவதை கேட்டாள்.

மிருகசீர்ஷன் “இல்லை” என்று தலைபதை த்து உதட்டைப்பிடிக்கினான். “ஆனால் உன க்கெவ்வளவு கிடைத்தால் திருப்தியாகும்?” என்று தேவதை கேட்டாள்.

மிருகசீர்ஷன் யோசித்துப் பார்த்தான். “இவ்வளவு சந்தோஷகரமாய் பிரகாசிக்கிற முகத்தோடும் தயவு மிருந்த பார்வையோடும் கூடிய இத்தேவதை நாம் கேட்டதைப்பெல் லாம் கொடுத்து நம்மைத்திருப்தி செய்வதற் காகவே வந்திருக்கிறாள்” என்று நினைத்தான். இந்த சமயத்தைக் கைநழுவ விடக்கூடாதெ ன்று சொற்றிற்று. ஆதலால் என்வரம் கேட்கலாமென்று வெகுநேரம் யோசித்தான்.

பெர்ன்மலைமேல் பொன்மலைபாக்கருவித்துப் பார்த்தான். எவ்வளவு ருசித்தாலும் இவ னுக்குத் திருப்தியாகுமென்றுதோற்றவில்லை. கடைசியில் பளிச்சென்று மின்னல்போல் ஒருயோசனை பிறந்தது. பெர்ன் சேர்ப்பவ னுக்கு அதைகாட்டினும் பொன்னுனை யோ சனை வேறு கிடைக்காது. தலைநிமிர்ந்து தே வதையைப்பார்த்தான்.

“என்ன மிருகசீர்ஷா, கடைசியில் உனக் குத்திருப்தியான யோசனையாக ஏதோ ஒன் று பிறந்திருக்கிறதென்று தெரிநிறுது. உன் உள்ளத்தைச்சொல்” என்று தேவதை சொ ன்னுள். “நான் கேட்கப்போகிறது இவ்வ ளவு தான். எனக்கு அங்குமிங்கும் ஒடியாடி ஒவ்வொரு பவுனாகச் சேர்க்கிறதென்றால் பெரிப தொந்திரவாயிருக்கிறது. கடைசியில் எவ்வளவு சேர்த்தும் இவ்வளவுதானா என்று போய்ச்சிடுகிறது. ஆதலால் நான் தொட்ட தெல்லாம் தங்கமாகப்போகும்படி வரமளித் தீர்க்கானால் என் ஜன்மம் சரியான பலனை யடைந்த தாகும்” என்றான்.

இதைக் கேட்டவுடன் அத்தேவதையின் முகத்தில் சூரியோதய கர்த்தபோல் புன்ன கை பிறந்தது.

“ஸ்வரண ஸ்பர்சமா கேட்கிறாய்? உனக்கு இவ்வளவு நல்லயோசனை எப்படியிற்றது! உன்னுடைய புத்தி துட்பத்தை நான்மிகவும் மெச்சிக்கொண்டிருேன். ஆனால் இந்த வரம் மட்டும் கிடைத்து விட்டால் நீ முற்றிலும் திருப்தியடைந்து விடுவாய் என்பது நிச்சயம் தானா?” என்று தேவதை கேட்டாள்.

மிருகசீர்ஷன் “அதற்குத்தடை என்ன?” என்றான். தேவதை “பின்னிட்டுக்கொஞ் சம் கூடவருத்தப்பட மாட்டாய்” என்பது நிச்சயம் தானா?” என்றான்.

“வருத்தத்துக்குக் காரணமேது? என் னைத்திருப்தியெய்ய இதற்குமேல் நான் வெ ருன்ன தங் கேட்கவில்லை” என்றான்.

“நாளைபதினம் காலையில் தூங்கி எழுந்த தும் உன் பிரார்த்தனை நிறைவேறும்” என் று சொல்லி வாய்மூடு முன்னே அத்தேவதை யின் காந்தி கிருத்தியாகி அறை முழுவதும் மின்னல்போல் கண்கூடப்படி பிரகாசிக்கவே மிருகசீர்ஷன் கண்ணை மூடினான். கண்ணைத் திறத்தும் எப்போதும்போல் அறையும் பட் டங்களுந்தானிருந்தன.

* அவிழ்த்து விட்டகழுதை.

(தொடர்ச்சி)

I. பாலியம் (தொடர்ச்சி).

—O—

என்னை முதல் முதல் என் தகப்பனர் பள்ளிக் கூடத்துக் கழைத்துக்கொண்டுபோனது என் ரூபத்தில் என்றும்பப்பதித்திருக்கிறது. காலம் 8-மணிக் குப்பழையுமுதலாக சாப்பிட்டுவிட்டுப்போனேன். பின்னிக்குடத்த வாசலில் சில-போக்கிரிப் பையன்கள் ஒரு எயின்வாலில் ஒரு சிறு பழையதகாப்பெட்டியைக்கயிறில் முடித்து கட்டியுவிட்டு, அது ஓடும் பொழுது தகாப்பெட்டி தரையில் இழுபட்டுப் "பட பட" வென்றுச் சப்திக்க அந்த எயின்வெருண்டு இன்னும் அதிகவேகமாய் ஓடுவதைக்கண்டு சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இப்பொழுது யோசித்துப் பார்த்தையில் உலகத்து மாதர்களின் வாழ்க்கைக்கு அந்த எயின்வெருண்டு ஒப்பிடலாமென்றே தோன்றுகிறது. இப்படித்தான் காலம் வீணடம்பமென்னும் ஒட்டைத்தம்பட்டத்தைக் கட்டிக்கொண்டு, உலகத்தில் கீர்த்தி அபிரீத்தி என்னும் இரைச்சலுக்குப்பயந்து கண்டோர் கைக்க ஓடிக்கொண்டிருக்கிறோம். பள்ளிக்கூடத்துக்குள்ளே கடியாமல் எட்டுமணி அடித்தது. அப்பொழுதுதான் என் முதல் முதல் கடியாரத்தைப்பார்த்தேன். அன்று சாயந்திரம் வீட்டிற்குப்போகும்போது தள்ளிக்கொண்டிருந்த காலையை நுகர்த்தடியிற் பூட்டியதபோலும், சாத்தியிருந்த பழையைக் கட்டிவிட்டதபோலே யுருந்தது. புத்தகங்களை என்னையில்கொடுத்தவிட்டு என்னிஷ்டப்படி வாசிக்க விட்டுவிட்டால் என்னைக்கு வாசிக்க சம்மதத்தான். சந்தோஷமாகவும், வாசிக்கிறுப்பேன்; பிறகுடைய சட்டையத்துக்காக வாசிக்கிறதென்றால் என்னைக்குக்கூடமாயிருந்தது.

என்னுடைய முட்டாள்நன்ம் அப்பொழுதே ஏற்பட்டிருந்தது. ஒருநாள் எங்கள் வாத்தியார் பாட புத்தகத்தில் அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருந்த சில தமிழ் வார்த்தைகளைக்கொடுத்து அவைவகுடைய தந்தைத்தகப்பன்கள் பாராமல் கற்பனைகளில் எழுதும்படி சொல்லிவிட்டு, காந்தாலியில் சாயந்திரம் விட்கொண்டிருந்தார். என் பக்கத்திலிருந்த ஒருதடியைப்பிடித்து, கொடுத்திருந்த வார்த்தைகளில் ஒன்றாகிய தெய்வம் என்றவற்றைவார்த்தைக்கு அர்த்தம் தெரியாமல் என்னைக்கொல்லிக்கொடுத்தும்படி கேட்டான். என்னைக்குக் கருண்டாயிற்று. பள்ளிக்கூடத்துப்பரீட்சைகளில் ஒருவரை யொருவரே கேட்டாவது பார்த்தாவது எழுதாதல் கூடாது என்று எல்லோருக்கும் தெரிந்தவியல்பும். அப்படி எழுதினவர்களைத் தருந்தபடி தண்டனைசெய்யப்படும். ஆனால் என் சொல்லிக்கொடாவிட்டாலோ பள்ளிக்

கூடம்விட்டு வெளியேபோனதும் அர்த்தப்பயன் என்ன தண்டனைசெய்துயிரிவான். வாத்தியார் எங்கே கண்ணாள் திறந்துயிரிகொடுக்கோ, அல்லது என்ன மூடிக்கொண்டு காலைமட்டும் திறந்துகொண்டிருக்கிறோ என்று பயமாயிருந்தது. அந்தத்தடியப்பல் கொஞ்சம்கூடக் கூச்சமில்லாமல் தாராளமாய் இரைந்து கேட்க ஆரம்பித்தான். என் அவன் வாயைப்பட்டுவந்ததற்காக வார்த்தையையே காந்தாலியைப்பார்த்துக்கொண்டே "தெய்வம்" என்னும் வார்த்தைக்கு அர்த்தமாயி "கடவுள்" என்னும் வார்த்தைக்கு முதலெழுத்தாகிய "க" என்னும் அகரத்தை முதலாய் உச்சரித்தேன். பாடத்தை ஒருதகமாவது படித்திருந்தால் எவனுக்கும் என் சொன்னதைக்கொண்டே "கடவுள்" என்கிற வார்த்தை ரூபத்துக்கு வந்திருக்கும். புத்தகத்தில் "கடவுள்" என்கிற ஒரு அர்த்தம் தான் சொல்லப்பட்டிருந்தது. அந்த அர்த்தம் தான் வாத்தியாருக்கும் தெரியும். என்னைக்கும் சொல்லிக்கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அதைத்தவிர வேறொன்றையும் வார்த்தையாகும் ஒப்புக்கொள்ளமாட்டான். என்னைக்கும் கற்றுக்கொள்ள இஷ்டமில்லை. முதலோர்களைப் போலவே என்னைக்கும் கடவுள் என்னும் வார்த்தையைப்படித்தோமென்றி வந்ததெவையிர விரும்பவில்லை. இப்படியிருக்க அந்தப்பயன் மட்டும் எப்படியோ தெரியவில்லை, "க" என்கிற சப்தத்தைக் கேட்டவுடனே "கடா மாடா?" என்னுள், வாயைத்திறக்க பயந்துகொண்டு என் அல்லவென்று தலைவசைத்தேன், காணாதும் என் "ஆம்" என்று தலையசைப்பதற்கும் "அல்ல" வென்று தலையசைப்பதற்கும் வித்தியாசம் கண்டுபிடிப்பது கஷ்டம். அந்தப்பயன் என் ஆம் என்று சொன்னதாகத்தெரிவிட்டதுகொண்டு "கடா மாடு" என்றே எழுதி விட்டான். அது என்னைக்குத்தெரியாது. வாத்தியார் எழுந்து வந்து எங்கள் பலகைகளைப் பரிசோதிக்கையில் இவன் மட்டும் "கடா மாடு" என்று எழுதிவிருந்ததைக்கண்டு ஆச்சரியப்பட்டும் கேட்பதுடன் சிரித்துக்கொண்டு "அர்த்தப்போக்கிரி உணக்கித் தர்த்தம் சொல்லிக்கொடுத்தது?" என்று கேட்டார். தான் தப்பினது போதாமென்று அந்தத்தடியப்பல் என்னைக்கொண்பித்து விட்டான். அந்த சமயத்தில் என்னைக்குத் கோபத்துக்கு சமணர்களைக் கழுவுவதின் சம்பந்தவாசியின் மட்டும் உயிரோடிருந்தால் அபசார வார்த்தை பெய்திரு இத்தப்பையினையும் அவரிடம் ஒப்புக்கொடுத்திருப்பேன். வந்தவையோரே வென்றால் என்னையே குற்றவாசியைப்பாவித்து "என்னை கம்பிளூலும் குன்னனை கம்பக்கடாத்தென்று" என்னுடைய நீட்டிக்கொல்லிப் பிரம்பினால் அடிக்க அடித்தால், என்னைக்குத் கோபத்தில் பதில் சொல்ல இஷ்டமில்லை, வந்த அருமைகெல்லாம் தொண்டையி லடைத்துக்கொண்டது. முகம் சிலத்துவிட்டது. வீட்டிற்குப்போய் புத்தகத்தை யெரித்துவிட்டுத் தனிமையில் தாராளமாய் அருதேன்.

* தன்னையறிந்து தன் தொழிலில் பிரவேசிக்கும் மனோதர்மசக்தி தடையறியாது.

காண்க்கும் காறுபெடுத்திடு அழுமிறதென்றால்
எனக்கு லெட்சம், யாராவது என் தாய் தகப்பன்
பெண்டாட்டி, பிள்ளை செத்தால் பட்டும் போனாப்
போகிறதென்று அழுவேனென்பொழிய சாசனமாய்க்
மற்ற சந்தர்ப்பங்களில் அழமாட்டேன். சகலமாக
கான் அழுவேனென்று எல்லோரும் விரிப்பாத்திக்
கொண்டிருக்கையில் அவர்களை எமாற்றுவது சரி
யல்ல. அந்த அழுக்கையெல்லாம் உபசாரஅழுக்கை
தான். அவைகளுக்கு யாதொரு அர்த்தமுமில்லை.
மற்றசமயங்களில் எவ்வளவு அந்தாங்குகிறதெ
றுமைய பார்வையிலும் அழுமிறதென்றால் முத்தக்
கணவாரிக் கோழியெதிரில் இறைப்பறுபோலத்
தான்.

கடாமாட்டுக்கும் கடவுளுக்கும் என்னசம்பந்த
மென்று எனக்கும் இன்னும் ஏற்படவில்லை; என்ன
காரணத்தினால் அந்தப்பையன் அப்படி ஒன்றுக்
கொன்று வித்தியாசம் தெரியாமல் எழுதினானெ
ன்று தெரியவில்லை. யமனைக் கடவுளாக பாலித்தா
லும் அவனுடைய வாழ்வைத் துருக்கட அந்தப்பெ
யன் தருமா என்ற சந்தேகமுண்டாகிறது. வேற
வெள்ள யஜுமானுக்குள்ளே மரியாதை வாழ்வைத் துக்
கே செய்யலாமென்றும் “கடா” என்பது ஆன்
எருமைக்கும் ஆன் பசுவிற்கும் பொதுப்பெயரென்
றும், ஆதலால் அந்தப்பையன் எழுதினது பரமசிவ
னையே குறிக்குமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த
விவகாரத்தை சந்தேகமற்றதீர்ப்பவர்களுக்கு மிக்க
வந்தனமுள்ளவனாகியிருப்பேன். அவன் பூதரூப செ
ய்த தெய்வம் அல்ல. இன்னும் ஐக்கியம் செய்து
கொன்னாதிருக்கும் படித்தில் அந்தப்பையனையே
கருமாளுல் கோல்கண்டு சந்தேகம் தெளிந்தகொ
ன்ன இவ்வுத்தான்.

இன்னொருதடவை ஒருநாள் எங்கள் வீட்டில்
சொத்தம் நடந்தது. அன்றையதினம் காள் சாப்பி
ட்டு விட்டுப்பள்ளிக்கூடம் போகும்பொழுது தினம்
போகவேண்டிய ரோத்தக்கு மோதிகாமகிவிட்டது.
அதே பள்ளிக்கூடத்தில் மெட்டிற்குவெடிக்க வகுப்
பில் படித்துக்கொண்டிருந்த என் அந்தாளும் என்
னுடல் வந்தார். அதுவகையில் கான் கோம்குறித்துப்
பள்ளிக்கூடத்துக்குப்போனதில்லை; கோம் கழித்
துப்போவது தப்பித் தென்றாவது அதற்கு இன்ன
தண்டனை என்னவது எனக்குத் தெரியாது. என்
அந்தான் என்னைப்பள்ளிக்கூடத்தி் வரையில் கொ
ண்டுவந்தவிட்டு “வீட்டில் சொத்தமானபடியால்
கோமகிவிட்டதென்று சொன்னால் வாத்தியார்
உன்னை ஒன்றுக்கு செய்யமாட்டாரென்று” சொல்லி
விட்டுத்தான் எதேன வேறு வேலையால் அவசரமாய்
ப்போகவேண்டுமென்று போய்விட்டார். எனக்கு என்
னெய்திறதென்று ஒன்றுதோன்றவில்லை. வேலை
யாய்ப்போகிற அந்தாணைத் திருப்பிக்கப்பிட்ட தைரி
யில்லை. எங்கள் வீட்டில் உட்கூர் சொத்தத்தை
கடிப்பள்ளிக்கூடத்தில் எல்லாசெதிரிலும் எனக்கு
சாஃபியாக இருக்க சம்மதியில்லை, ஒன்றுக்கு சொல்

லாவிட்டால் கோம்குறித்துப்போனதற்காக வாத்தி
யார் தாடிப்பார் என்விற பயமுயிருத்தது. எனக்கோ
வாத்தியார் முகத்தைப்பார்த்துப் பேசுகிறதற்கே
பயம். அப்படியிருக்க இவ்வளவு ஆலோபனை சமா
தானவகை அவிடத்தில் காள் எப்படி வாய்திற
ந்து பேசப்போகிறதென்று? என்னை என் அந்தாளே
கோலில் பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கொண்டுவந்தவிட்டு
வாத்தியாரிடத்தில் சமாதானமும் சொல்லிவிட்டுப்
போவானென்றிருந்தேன். கடைசியில் எனக்கு ஒரு
அழகு யோசனைபிறந்தது. காள் படித்துக்கொண்
டிருந்த பள்ளிக்கூடத்திற்குக் கொஞ்சதூரத்தில்
இன்னொரு பள்ளிக்கூடியிருந்தது. இரண்டு பள்
ளிக்கூடங்களும் ஒன்றுக்கொன்று போட்டியாய்
நடத்தப்பட்டுவந்தன. காள் உடனே கோக அடுத்த
பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போய்விடுகிறதென்று தீர்மானி
த்தேன். அப்படியே போகவும் போய்விட்டேன்.
ஆனால் பழைய வாத்தியாரிடத்திலேயே முகத்
தைப்பார்த்துப் பேசப்பயந்த காள் புதுவாத்தியாரி
டத்தில் எப்படி தைரியமாகப் பேசத்தொண்டி
னென்பது எனக்கே இப்பொழுது ஆச்சரியமாகி
ருக்கிறது. ஒருக்கால் அவர் முன் பின் பாராத புது
வாத்தியாரையிருந்ததனால் தானே என்னவோ!
எனினாலும் ஒருவாத்தியாரும் போன முதல்காள்
என்னை அடிக்கமாட்டாரென்று ஒரு கம்பிக்கையு
ண்டு. ஆனால் புதுவாத்தியார் முகத்தைப்பார்த்த
உடனே என் கம்பிக்கையெல்லாம் பற்றாதோடிவிட்
டது. என்னாலும் வந்த உடனே சம்பளம் கொண்டு
வந்தாயா என்றகேட்டார். காள் சம்பளத்தைப்
பற்றி கிணக்கமேயில்லை. காளைப்பொழுது விடியா
மவருக்கே கேண்டுகென்று பிரார்த்தித்துக்கொண்
டே காளைக்கு சம்பளம் கொண்டுவருகிறதென்று
பதில் சொல்லிவிட்டு அன்றையப் பொழுதைப்போ
கிடுகிறேன். அன்று சாயந்திரம் பள்ளிக்கூடம் கை
ந்து விட்டுக்குப்போகையில் என் பழைய பள்ளித்
தோழர்களுடைய எண்ணிவகப்பபடமவருக்கே
ண்டுகென்று என் புதிய தோழர்களுக்கு மத்தியில்
புகுந்துகொண்டு தலைமறைவாய் விட்டுக்குப் போக
யத்தனத்தேன். இருந்தாலும் எவ்வே ஒரு பாயிப்
பயல் என்னக்கண்டுபிடித்தது என் சரித்திரத்தை
விசாரித்துப் பழைய வாத்தியாரிடத்தில் சொல்லி
விட்டான், காணும் மதவான் எப்பொழுதும்போல்
பழைய பள்ளிக்கூடத்துக்கே போனேன். என்ன
னில் சம்பளமில்லாமல் புதிய வாத்தியாரிடத்தில்
எப்படிப்போகிறது? மதவானும் முன்போலேயே பிரி
யிருள் ஆறடி வாகித்தென்கொண்டேன். முன்போல்
தனிகையிலிப்போய் அழுதேன். என்னவிடப்பெரி
யவர்கள் செய்த யோசனைகளைப்போலவே என்
னுடைய அற்புதத்தியால் முதல் முதல் நிம்மாத்
தோசனையும் பணயிலாமைவிலும் கிண்கெழுமல்
போய்ந்தேன். அந்தக்குறை என்னவிட்டு இன்னும்
நினைவில்லை.

இன்றொரு நாள் வீட்டுவாசலில் தென்னமரத்தி
கிழவில் - ஒருகாய்க்குட்டி படுத்திருந்தது. நான்
அதை அடித்துத் தூத்துவதற்காக ஒருகல்லில் எறிந்
ததும் அது பயபடாமல், என்னெக்கென்களும் வரா
மல், எழுந்த வான ஆட்டம் கொண்டு என்னிடத்தில்
ஸ்கேக் பாராட்டுவதேபோல் என் முகத்தைப்பார்வ
துக்கொண்டு நின்றது. நான் அதைக்கண்டு மகி
சவில் அதன் சமீபத்தில் போனேன். அது என்னை
ஒன்றுறுசெய்யாமல் வானு இன்னும் அங்கிலை
அடிபுற்றது. அன்றையதினம் நான் அதற்குக்கொஞ்
சம்சோது கொண்டுவிட்டு போட்டேன். அது முகம்
எக்களிடுவதற்கும் உறுதியான ஸ்கேமுண்டாகி
விட்டது. தினம் திருட்டுத்தனமாய் அதற்கு என்
சோது கொண்டுவிட்டு வைப்பேன். மெனெனில்
நான் பிராமணனாகையால் என் வளர்ப்பதற்குத்
தெரிந்தால் வீட்டிலுள்ளவர்கள் என்னை அடிப்பா
கன். ஆனால் அந்த நாய்க்கு இந்த சந்திவெதிரியாதெ
ன்ற ஏற்பட்டது. ஏனெனில் அது எப்போதும் என்
னையே சுற்றிக்கொண்டிருக்க ஆரம்பித்தது. ஒருவா
ர்த்துக்கெல்லாம் வீட்டில் ஒரு சிராத்தம் நடந்தது.
அன்றையதினம் - நான் அவசரமாய் வீட்டுக்குத்
தறுமுனையில் இந்த நாய் வன்னையுறியாமல் என்
பின்னால் தானும் 'விரூத்துக்கழைக்கப்பட்ட பீதிரு
தேவதைகளில் ஒன்றுகப்பாவித்து வாசற்படியைப்
தாண்டிவிட்டது. நான் கதவைச்சாத்ததிறந்தற்கா
கத், திரும்பிப்பார்க்கையில் இந்த நாய் என் பக்கத்
தில் நிதக்கெண்டு அந்தைவாசலால் வெரு வேகமாய்
உதைத்தெறிந்தேன். அது அலைப் புடைத்துக்
கொண்டு கடுவாசலில்போய் விரூத்தது. விரூத்த
அறைகாழிகை வலையில் எழுந்திருக்க மாட்டாமல்
பிராண்டை போவதேபோல் ஊரையிட்டுக்கொண்டு

கிடந்தது. கல்ல வேலாளரீய் அந்ன் வானை வீட்டில் யாரும் பார்க்கவில்லை. ஆனால் அதை நான் உதைத் தவையும் அப்பொழுது அதுபோட்ட சுச்சையாய் போட்டு உள்வெயிருத்தவர்கள் என்னவென்ற பார்ப்பே பற்றிகாக வெளியேயுந்தார்கள். ஏற்கனவே நான் நாய் வளர்க்கிறேனென்றும் அதற்குத் திருட்டுத்தன மாய்ச் சோறு போடுகிறேனென்றும் என்பேரில் சந்தேகமுண்டு. இப்பொழுது என் கீற்றும் சீலைமை வயயும் எாய் கிடக்கும் சீலைமையைப் பார்க்கின்ற இன் சந்தேகம் தெளிந்தது. அன்றைக்கு எனக்கு கல்ல பூசைகிடைத்தது. இருந்தாலும் அந்த எாய் இறந்துவிடுமோ! ஒருகாலக் கம்மை ஜீவனுத்தி தோஷம் பிடித்துக்கொண்டோமோ! என்று நான் பாய்வித் தனமையாய் அது பிணைத்தெழுந்த சந்தேகத்தில் எான் பட்ட அடி பெரிதாகத்தோன்றவில்லை. அன்று எாய்ச்சிறும் அந்த எாய்விடத்தில் தனிமையில்போய் மன்னிப்பேட்டுக்குக்கொண்டு அன்றுடன் எாய் வள ர்ப்பதை கவியீட்டேன்.

மேற்கூறிய சந்தர்ப்பங்களில் சாட்டப்பட்ட குற்றங்களுக்கு இதுவரையில் ஜூர்ப்பேசோரல் எனக்கு அங்காசம் கிடைக்கவில்லை. இப்பொழுது செல்லித்தீர்த்தலிட்டேன்.

இம்மாதிரிப் பார்வையை உடைய அரியாசனமையையும்
பேசுத்தெரியாதவனும் பார்ப்பவர்களுக்குக் கபட
மனமும் பேசுத்தெரியாதவனும் தோன்றும்படி
செய்துகொள்ளுகிற சக்தி எனக்குத் தானிருக்கிற
தென்று நினைக்கிறேன், இன்னும், கான் அந்த சக்தி
யை இறுதியிடவில்லை, கான் பார... கஷ்டமாகச்
செலும் விசேஷமாக இதன் ஸுமலமாகத்தான்.

(இன்று வரும்.)

HAMLET, THE TRANSCENDENTALIST.

(FROM SHAKESPEARE).

வேறமசந்திரஸிங் என்னும் ஆத்மவிசாரி.

(ஆங்கிலத்தின் மொழிபெயர்ப்பு.)

By Sri Rajanayaki. ஸ்ரீராஜநாயகி.

நான்காவது அங்கம்.

காசுடி. 6.

இடம்:—வேளூர் அறை

தரலம்:—தரலை,

(ஹிராஜுவிற்கும் ஒரு சேவகனும் வருகிறார்கள்.)

ஹீரா:—யாப்பா அது, என்னைப்பார்க்கவேண்டுமென்று சொன்னது?

சேவகன்;—யாரோ இரண்டு பைரவிகள்.

பைராடிகள் (உள்ளே):—ஜய. ஸீதாராம், ஜய
கெனரி சங்கர்!

சேவகன்:—தங்களுக்குக் கடிதம் கொண்டு வந்திருக்கிறீர்கள்.

ஹிரா:—அவர்களை அழைத்துவா (சேவகன் போய்விடுகிறான்.) எனக்கு யூர் கடிதம் எழுதப்போகிறார்கள்! நேரமெந்திர வரிக்விட்டதில்வருந்தான் வந்திருக்க வேண்டும்.

(இரண்டு பைராகிகள் வருகிறார்கள்.)

முநல் பைராகி:—வந்தனம் மகாராஜ்! பகவான் தங்களுக்கு கிருபை செய்வார்.

ஹிராஜ:—வந்தனம் உங்களுக்கு மஃபடியே.

முநல் பைராகி:—அவர் இச்சா சக்திப்படி செய்வார். தங்களுக்கு ஒரு பத்திரிகை இருக்கிறது, கிரகித்துக்கொண்ட வேண்டும்—பூனாவுக்குப்போன ராஜப்பிரதிநிதிகளிடத்திலிருந்து வந்திருக்கிறது—யிவான்—ஹிராஜவின் என்ற எழுதியிருக்கிறது, தங்கள் காமதேயம் அது தானே?

ஹிராஜ:—ஆம். (என்று கடிதத்தை வாங்கிப் படிக்கிறான்.) “தங்கள் இக்கடிதத்தைப்படித்து முடிந்ததும், இதைக்கொண்டுவரும் பேர்வழிகளை ராஜ சமூகத்திற் கழைத்துப்போங்கள். ராஜ அவர்களுக்கு முக்கியமான கடிதங்கள் கொண்டுவந்திருக்கிறார்கள். எங்கள் கடித ராஜ்யத்தின் எல்லை தாண்டினதும், அந்தமன வேலையில் எங்களைக் கொள்ளக்கூடாத விரைத்துக்கொண்டார்கள். சந்தேகக்குறைய எங்களுடைய கையெழுத்தையும் அவர்கள் கூட்டமும் தொகையில் ஸரிஸமமாக விருத்தமையால் சண்டையெடு வேம் உத்தராகத்தோடு கடந்தது. ஆயினும் கம்முடைய கையெழுத்தோடு கடைபிடியில் ஐயத்தன. கொள்ளக்கூடாதெல்லாம் மூலம் கெட்டுவதாக ஒப்பு பதவி விட்டார்கள் ஒடுகிற ஒட்டத்தில் ஒரு தடிப்பயல் என்னை தப்படியே செட்டபொம்மைப்பால் தங்கித்தோளில் போட்டுக் கொண்டு ஒடி விட்டான். வாலி கூட ராவணனை அவ்வாறு சுலபமாகத்தாக்கி விருக்கமாட்டான். அவன் என்மேல் எதற்காகக்குறிப்பு வைத்திருந்தானோ தெரியவில்லை. ஆனால் அவன் எதிர்த்து வந்த இடத்திலெல்லாம் கம் கையெழுத்தின் கொஞ்சம் பயந்த பின்வாங்க ஆரம்பித்தமையால் அவர்களுக்கு கையெழுத்தின் பிறக்கும்படி என் அவனையே குறிப்பாக எதிர்த்துக்கொண்டேன். முடிவில் கம் மட்டும் இவர்களிடத்தில் விடையானேன். கடைக்கொண்டேனாக்கும் உக்கிர ருத்திரப்பிரதாபனுக்கும் என் அடிப்பட்டுக்கொண்டது தெரியாது. தெரிந்தால் என்னை விடுவதென்று பொருட்டுத் திருவிளக்கத் தாத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். என் எல்லோரோடும் கூட என் பல்லக்குக்குத் திரும்பிவிட்டே வென்றிருக்கிறார்கள். பல்லக்கிலும் கதவுகள் முடிவிற்கும், ஆதலால் அவர்கள் என் இவ்வாதைக் கண்டுபிடிக்க ஒரளவு செயலும். அதற்குள்ளாகக் காலகாலம் அவர்கள் காலகாலமாக இருவருக்கும் கிடைப்பில் எட்டுக்காததாம் ஏற்பட்டிருக்கும், இவர்கள்

என்னை இன்னுனென்று தெரிந்துகொண்டதும் கடிதப்படி மரியாதையாகவே நடத்தி வந்தார்கள். என்னால் இவர்களுக்கு ஆகவேண்டிய காரியம் சில இருக்கப்படியால்” என்பனப்பயிவிருந்தன என்னை விடுவித்த உதவியுக்குப்போய்ச்சேரும் வகையில் தவிரவும் அனுப்பினார்கள். ராஜ அவர்களுக்கு அனுப்பியிருக்கிற கடிதங்களை அவர்களிடத்தில் சேர்ப்பித்த விட்டுத் தாங்கள் மனோவகையாக என்னிடம் வரவும். பேசவேண்டிய விஷயம் எட்டிலடங்காது. காதல் கேட்டால் ஒன்றுக்கும் ஆச்சரியமடையாத நீங்களே ஆச்சரியப்படுவீர்கள். என் இருக்கிற இடம் இக்கடிதம் கொண்டுவரும் பைராகிகளுக்குத்தெரியும்.”

கலியா என் பிள்ளே வரங்கள். உங்கள் கடிதங்களை ராஜ சமூகத்திற் சேர்ப்பிக்கிறேன். பிறகு நீங்கள் என்னை இக்கடிதம் எழுதிக்கொடுத்த வரிடத்திற்கு அழைத்துப்போக வேண்டும். சீக்கிரமாப்போவோம், வரங்கள்.

(எல்லோரும் போய்விடுகிறார்கள்.)

காக்கி. 7c

இடம்:—அரண்மனையில் வேறொரு அறை.

காலம்:—பகல்.

(ராஜாவும் லக்ஷ்மணவிற்கும் வருகிறார்கள்.)

ராஜ:—இனிமேலாவது நம்மேலில் குற்றமில்லை என்பது ஏற்பட்டதா? நீ இவ்வளவு தாம் காம் கொண்டனதைக் கவனித்துக்கொட்ட பிறகு, உன் தப்பினதாகக்கொன்ற பேர்வழியே கம்முயிரையும் அபகரிக்கப்பார்த்தான் என்பதும், ஆதலால் அவன் கமக்கும் விரோதியாயிருக்க, அவன் உன் பிரதானக் கொன்ற விஷயத்தில் கமக்கு வாதொரு சம்பந்தமுமிருக்க கியாயமில்லை என்பதும், இப்பொழுது அவனுடைய விரோதத்தினால் கம்பிருவருக்கும் ஏற்கனவே இருக்கிற சிசேகம் இன்னும் விருத்தியாகக்காரணமுண்டாயிருக்கிற தென்பதும் உனக்கே தெனியாய் விளக்குகிறதல்லவா?

லக்ஷ்மண:—ஆம், தகு வால்தவந்தான். ஆனால் அவனுடைய தீங்கு நிறைந்த குற்றங்களைத்தாங்கள் கொஞ்சங்கூட தண்டிக்காமல் என் அவனை கம்மாவீட்டு விட்டீர்கள்? தங்களுடைய சொத்த கேழ்ந்ததைக்குடியாவது அவனை அப்பொழுதே கம்மோகத்தொடுக்கப்பி விருக்கவேண்டாமா?

ராஜ:—அதற்கு முக்கியமாய் இரண்டு காரணங்களுண்டு: அவை உனக்கு அவ்வளவு தகுந்த காரணங்களாகத் தோற்றமுமிருக்கலாம். ஆனால் கமக்கு மட்டும் அவை பலமான காரணங்களைத் தானிருக்கின்றன. முதலாவது: அவன் தாயாகிய கமது பாணி அமைத்தினம் ஒருதாம் பார்க்கிட்டால் சாப்பிட மாட்டான். எப்போ கம்முடைய கிஷ்கிசாமோ, கல்லித்திடமோ தாதித்துவோ, தெரியவில்லை—அவனாத்தினம் மூன்றுதடவை பாராவிட

டால் துக்கம் வருகிறதில்லை. ஆதலால் அவனை அவன் கண்ணெதிரிலேயே எம் தண்டிக்கக்கூடவில்லை. இரண்டாவது: இந்தப்பாடும் ஜனங்களை அவனிடத்தில் ஏதோ பிரமை வைத்திருக்கிறதுகள். விடமடாப்ப்பேசுகிறென்னோ, அல்லது எல்லாகுக்கும் தடையின்றி சுலபமாய் தரிசனம் கொடுத்து அவரவர் அத்தன்தனக்கு மேலாகவே மரியாதை செய்கிறென்னோ? தெரியவில்லை; இங்காட்டு ஜனங்களுடைய எம் இவனைத் தண்டிக்கப்படுக்தால், அவர்கள் அத்தன்தனையே அவனுக்குப் பூஷணமாகச் செய்து எம்பேரில் எதிர்த்தப்பாப ஆரம்பிப்பார்கள்-பேசியிருக்கிறது. ஆதலால் கிறத்தி விட்டோம்.

லக்ஷ்மண:—ஆக்கடிக் காண் என் பிராவை இயக்குதும், அழகிலும் குணங்களிலும் நேர். கிரியிலாத என் அருமைச்சகோதரிக்குப் பைத்தியம் பிடித்ததும் தான் மிச்சமோ? இருக்கட்டும்! சுமாம்! இருக்கட்டும்! யானைக்கொருகாலம் வந்தால் பூனைக்கொருகாலம் யாதா?

ராஜா:—அதற்காக நீ சவலைப்பட வேண்டாம். எம் தலையைச் சிறைத்து தாடியைப் பிடித்த உறுக்கினால் கூட எம்க்கு போஷாநா தென்மெண்ணிலிட்டாயா என்ன? இன்னும் சில விசேஷங்கள் நீயே சித்தரித்தில் கேள்விப்படுவாம். அப்பதம். எல்லாம் உனக்கே தெரியவரும். எம் உன் தகப்பனாட்டத்தில் எவ்வளவோ சேமமாயிருத்தோம். ஆத்தமாரோ கமும் செய்யமாட்டோம். ஆதலால் எம்மிடத்தில் *அவ்வளவு அத்தர்க்கமாயிருந்த உன் தகப்பனாருக்கும் எம்க்கும் திக்கிறுத்தவனா—

(ஒரு சேவகன் வருகிறான்.)

எனடா? என்ன சமாசாரம்?

சேவகன்:—யுவராஜா அவர்களிடத்திலிருந்து கடிதங்கள் வந்திருக்கின்றன. (என்று இரண்டு கடிதம் காணிக்கொடுக்கிறான்.)

ராஜா:—யுவராஜாவா? நேமசந்திரனிடத்திலிருந்தா? யார் கொண்டு வந்தார்கள்? உன்னிடத்தில் யார் கொடுத்தார்கள்?

சேவகன்:—யாரோ அவராகனாம்? என் அவர்களிடப்பார்க்கவில்லை. அவர்கள் இக்கடிதவிட்டென்: இப்பொழுது கத்தகைவலியு ஸ்திதியிலிருக்கிறேன், காணியினம் தக்களுடைய ராஜதரிசனம் கிடைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்பொழுது எனக்குரியத் தக்களிடத்திலே அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, சொல்லவேண்டியதை சலிந்தாமாகச்சொல்லுகிறேன். என் இடமென்று திரும்பி

வரும்படி கேட்டோனாம் அப்பொழுது தெரியவரும். தங்கள் ஊழியன் நேமசந்திரன்”

இதென்ன கேள்வியா, கிறா? அல்லது யாவாவது போக்கிரித்தனத்தக்கரா? எழுதியிருக்கிறார்களா? இவன் திரும்பிவந்தால் இவனுடன் கூடப்போனவர்கள் எங்கே?

லக்ஷ்மண:—கையெழுத்த யாருடையது என்ற தெரிவித்தா?

ராஜா:—இது நிச்சயமாய் நேமசந்திரன். கிழே என்னவோ. “கைகலிய ஸ்திதி என்ருல் கையில் இல்லாத ஸ்திதி என்ந்தத்தம்” என்று எழுதியிருக்கிறது. “எனக்கு இப்பொழுது என்ன செய்கிறதென்ற தெரியவில்லை. நீ ஏதாவது யுக்தி சொல்ல முடியுமா?

லக்ஷ்மண:—எனக்கும் பிரமையாகத்தானிருக்கிறது. ஆனால் அவன் திரும்பிய வருவதும் ஒருவிதத்தில் சந்தோஷமாயிருக்கிறது. எம்மனவியாகவந்திருக்கு ஒருவிதபரிமாச முண்டாகும். என்னில் அவனை நேருக்கு நேரில் முகத்துக்கு முகம் கண்டு “கீ என் தகப்பனை ஆப்படிச் செய்தாய்ல்லவா?” என்று சொல்லிக்காட்ட எனக்கு சாவகாசம் கேடும்.

ராஜா:—அப்படியானால் காண் சொல்லுகிறதை—ஒகோ இவ்ளொரு கடித மிருக்கிறதே அதையும் பார்க்கவேண்டாமா? அதனால் எழுதியிருக்கிறார்களோ என்னவோ தெரியவில்லை! அதையும் படிக்கிறேன் கேள்:—

“உதயபுரி ராஜாவாகிய ராஜ்ராமேசுவராதிரிதி கிசேசுவரபா அவர்கள் தியய சமூகத்துக்கு தண்டகாரணியாதிரியாகிய விஜய வைமார்த்ததாண்ட பிரதாபன் என்னும் வணசாலிமற்றம் எழுதிக்கொண்ட வந்தமான்:—தங்கள் பிரதாபன் காட்டகரில் எம் பிரதாபுக்குத்தங்கள் ராஜ்யத்தில் இருந்த ஆந்திரியையும் அதிகாரத்தையும் பிறுக்கிக்கொண்டு அவரையும் அப்பொழுது தெவலுயிருந்த எம்மையும் வணவானம் செய்யும்படி அனுப்பிய போதிலும், இப்பொழுது எம்:பிரதாபும் நிறத்த ஈரமும் பொதுமான வயதவந்த விட்டபடியால், கட்டுமடைய பிதிராஜிதமன் சொத்தையும் அதிகாரத்தையும் எம் இப்பொழுது எம்க்குத்திரும்பிக்கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இக்கடிதம் கண்ட இரண்டு வாரங்களுக்குள் பதில் கிடைக்க விட்டால் நேரில் வந்த அவற்றைக் கைப்பற்றிக்கொள்ள வான்ந்தர்க்காக வரவேரம்.

வணசாலிமற்றம் என்று முத்திரை.”

“மகாப்பிரபோ, தக்களுடைய ராஜ்யத்தின் எல்லைச் சேர்த்துமடியும் திரும்பி வந்துவிட்டென்: இப்பொழுது கத்தகைவலியு ஸ்திதியிலிருக்கிறேன், காணியினம் தக்களுடைய ராஜதரிசனம் கிடைக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அப்பொழுது எனக்குரியத் தக்களிடத்திலே அனுமதி பெற்றுக்கொண்டு, சொல்லவேண்டியதை சலிந்தாமாகச்சொல்லுகிறேன். என் இடமென்று திரும்பி

இதைப்பார்க்கதாய் லக்ஷ்மணவிய்; ஒருவனுக்கு விபத்தான் வந்தால் எல்லாம் ஒருமிக்கத்தான் வா வேண்டுமோ? கண்முடிச் சண்மீதப்பதற்குள் காண்கையிலும் கிணவாத கலிலகனெல்லாம் உண்டாகி விட்டதே! கம்பிதா செய்த குற்றத்தக்குக்கூட எம் தானே பாத்தியம்? இவனுக்கு இப்பொழுது யா

ருடைய ஆஸ்தியைப் பீடுங்கிக் கொடுக்கிறது? இவன் எழுதுகிற மாதிரியைப்பார்த்தால் கொள்ளைக்காரப் பயல்போல் தோன்றுகிறது. இவனுக்கு எப்படி, கம்முடைய காதுப்பூத்தில் இடக்கொடுக்கிறது? இவன் தோமசுத்திரையுடைய துண்டெலின் பேரில் தான் இவ்வளவு ஊதரியமாய் எழுதுகிறான் என்று தோன்றுகிறது. கல்விக்குக்கூடும் வருகிற தெல்லாம் வாட்டும். விதியையும் மதியால் வெல்லலாம் என்று கம்முடைய சாமந்தியிப்பத்தையும் சொஞ்சும் காண்பிப்போம்! இப்பொழுதில்லாவிட்டால் எப்பொழுது தான் காண்பிக்கிறது? ஏன்ன லக்ஷணவிலி! காணுன்னிடத்தில் ஒரு சமசாரம் சொல்லுவதேன். நீ அந்தப்படி கேட்டு கடக்கும் பகஷ்தில்—உன்னுடைய கேட்கத்தையும் லாபத்தையும் உத்தேசித்துச் சொல்லும் பொழுது நீ கேட்க மாட்டேனென்று சொல்ல வியாபில்லை—என்ன கான் மேலே சொல்லட்டோ?

லக்ஷ்மண:—தாங்கள் என்னை தோமசுத்திரனிடம் முந்தியும் சமாதான மாகிவிடும்படி உத்தேசிக்காதிருந்தால் வேறு என்ன வேண்டுமானாலும் செய்யக்காத்திருக்கிறேன்.

ராஜா:—உன் மனதுக்கு சமாதானமும் அவனுக்கு மாணமுமே தான் கான் தேடுகிறது. அவன் இப்பொழுது திருப்பி வந்திருக்கிறது உண்மையானால் இப்பொழுது கான் செய்யப்போகிற புத்தியில் அவன் தப்பாமல் அகப்படிக் கொள்ளும்படி செய்திறேன். அவனறிபாதபடி அவனையும் இந்த தந்தி சத்தில் இழுத்தி விடுகிறேன். அவன் தாய்க்குக் கூட அவன் இறந்தது தடுமையலாவே யாழியப் ஒருவர்பேரிலும் தோஷபில்லை என்று தோன்றும்படி செய்திறேன்.

லக்ஷ்மண:—இவ்வளவு தரம் யோசனை சொல்லுகிற தாங்கள் என்னையால் அவன் தண்டனையுடையபடி ஏற்பாடு செய்திருக்கானால் உத்தமமாயிருக்கும்.

ராஜா:—அது தான் காயிப்பொழுது சொல்ல வந்தது. நீ டில்லிக்குப் போயிருந்தபொழுது உன்னைப் பற்றி இங்கே ஒருதரம் பின்தாப முண்டாயிற்று. அப்பொழுது தோமசுத்திரனும் கூட இருந்தான். உன்னைப்பற்றித் திரை உன்னுடைய ஸாமந்தியங்களைப்பற்றிக் கொஞ்சம் புத்தூத கொண்டார்கள். அவர்கள் கொன்ன ஒரு அப்ப விஷயத்தில் அவனுக்கு உன்னிடம் பொருமை புண்டாகி விட்டதாகத் தெரியவந்தது.

லக்ஷ்மண:—அதென்ன விஷயம்?

ராஜா:—அப்ப விஷயம் என்றாலும் சிறுபிள்ளைகளுக்கு அவசியம் தெரிந்திருக்க வேண்டிய வித்தைகளிலொன்று தான் அதுவும். மனேனில் எத்தெத்த காலத்தில் எத்தெத்த வித்தைகளைக் கற்றுணர வேண்டுமோ அவை யொன்றையும் அப்பயிள்காமல் விடக்கூடாது. பாலியத்தில் அப்பயிலித்த வித்

தைகளின் பலன் கடுகாடு மட்டும் வீண்போகாமலிருக்கும். பயில்வாண்கள் எவ்வளவு சிறுவனானாலும் சிறிந்த கண்டயாய் கட்டுகிறார்களல்லவா? இரண்டு மாவைத்துக்கு முன் இங்கே குதிரைவான் துறிக் கன் ஒருவன் டில்லியிலிருந்து வந்திருந்தான். காணும் துறிகர்களோடு புத்தம் செய்திருக்கிறேன். அவர்கள் குதிரை மேலிருந்து செய்யும் ஸாஹஸ்களை எல்லாம் பார்த்திருக்கிறேன். இருந்தாலும் இவன் செய்த வித்தைகள் மந்திரத்திலே மென்றே நினைக்கும்படி யிருந்தது. ஜீனியுமில்லை கடிவானமுமில்லை. காலும் குரலும் தான் குதிரையை கடத்தும் ஆயுதங்கள். ஏதோ குதிரை முதுகிலேயே பிரத்த வளர்த்தவன்போல் அவ்வளவு சாமர்த்தியம் விவாசியுனான்.

லக்ஷ்மண:—யாவான், மாபுல்காளுக்குத்தானிருக்கவேண்டும்!

ராஜா:—ஆம், ஆம், அவன் தான். அதே பெயருன்னவன் தான்.

லக்ஷ்மண:—அவனை எனக்கு கன்றாய்த்தொரியும். டில்லியில் அவன் பெயரைச்சொன்னால் அழுதபிள்ளை வாய் துடிக்கும்.

ராஜா:—அவன் உன்னைப்பற்றிக்கொஞ்சம் கிராடித்துச்சொன்னான். அதாவது “குருத்தோலை” என்னும் சத்தி விளையாட்டில் நீ மிகக் கைதேர்ந்தவனென்றும், அந்த ஆயுதத்தாடன் நீ போர் புரிவாயாலும் உன்னைத் தனிக் குத்தனியாய் எதிர்க்கத்தானிப்பவர்கள் டில்லியிலே இங்கே” என்றும் சொன்னான். அதைச்சேட்டவுடன் தோமசுத்திரன் நீ தந்தனமே இங்கேவந்த குதிரைக்கும் பகஷ்தில் தான் உன்னோடு எதிர்த்து கிறத்தயாராயிருப்பதாகச் சொன்னான். காணக்குக் கடிதம்போட்டு உன்னை வாவழைக்கிறே மென்றதற்கு அதெல்லாம் கூடாது நீ அப்பொழுதே வந்த குதிரை வேண்டுமென்று கிரித்தான். இவிலிருந்து கான் ஒரு புத்தி:—

லக்ஷ்மண:—அதென்ன புத்தி, சுவாமி?

ராஜா:—லக்ஷ்மண, உன் தகப்பனாருடத்தில் உனக்கு இருந்த பிரியம் உன்னைத்தானே, அல்லது இவ்வளவு துக்கப்படுதலும் வெளிவேஷம் தானே!

லக்ஷ்மண:—அதென்ன அப்படி கேட்கிறீர்களே?

ராஜா:—மனேனில் பிரியம் என்பது எப்போதும் தோல்வியாயிற்று. காலவித்தியாசத்துக்கும் புத்தி வித்தியாசத்துக்கும் தக்கபடி பிரியமும் மாறிக் கொண்டுவரும். சரிதான் உண்டாகும் பொழுதே விபாதிபும் கூட்டிலே உண்டாவதுபோலும், இவ்வாறு உண்டாகும் பொழுதே அதன் மத்தியிலேயே புலையம் உண்டாகி சமயம் பார்த்த அதை அவிக் கத்தயாராயிருப்பதும்போலும்; பிரியத்துக்கும் அதற்கு எதிரிகளான தடகைளும் ஹானிகளும் அதனிடத்திலேயே இருக்கின்றன. ஆதலால் கான் ஒரு காரியத்தை பிரிபத்தான் செய்வதாக உத்தேசித்தால் அதை

உடனே செத்துழைக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் அடுத்த கிரிஷ்நத்தில் நம் மனமெப்படி யிருக்குமோ, எங்கு நேரும் சந்தர்ப்பங்களைப்பிடியிருக்குமோ, பக்கத்திலிருப்பவர்கள் என்ன புத்தி சொல்லுவார்களோ! அதனால்தான் தானே கண்ணை உடனே மூடாமல் தேய்த்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது தன் இடது கைப்புறமாயிருந்த தங்கக் கண்ணைத் தைதானம் கேட்டவனுக்கு அப்படியே இடது கையாலேயே எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டான். எனெனில் இடது கையிலிருந்து வலது கைக்கு வளக்குவதற்கு ன்ளாக புத்தி எப்படி மாறுமோ? இன்னும் சிலர் தானுக்கு செய்வோம் காளைக்கு செய்வோம் என்று சொல்லிக்கொண்டே தங்கைத்தாங்களே ஏமாற்றிக்கொண்டு காலம் கழித்து திடீரென்று தன்மம் செய்யாமல் கண்ணுழியிடுகிறார்கள். கலந்து கி இப்பொழுது உன் தகப்பனுக்குப் புத்தியின் கைப்பதை செய்யவேண்டிய மட்டுமல்லாமல் செய்கைகளில் எப்படி காண்பிக்கிறதாக உத்தேசித்திருக்கிறாய்?

லக்ஷ்மணன்:—எான் ஹேமசந்திரனைகோவிலில் மூலவீக்கிரசெத்திர செதிரில் வேண்டுமானாலும் கொல்லத்தயாராயிருக்கிறேன்.

ராஜா:—கொலைராஜாக்கு கோவிலுக்குள்ளே கூட அபாயம் கொடுக்கக்கூடாது தான். சிவாயமான பழி வளக்குவதற்கு இடம் காலம் பார்த்த வேண்டியதில்லை. தமேவல்லன் என்ற அகப்பட்ட இடத்தில் பழி தீர்க்கவேண்டியது தான். இருந்தாலும் நாம் சொல்லுவதைக்கேட்டால் நீ அப்படி பொன்றம் செய்யவேண்டிய அவசியமில்லை. ஹேமசந்திரன் காளை நெகை அவசியம் வந்துவிடுவான். அவனெதிரில் முன்போலவே உன் கத்தி விளையாட்டைப் பற்றி அடுத்ததுக்கேன் சொன்னதைக்காட்டிலும் பதின் மடக்கு அதிகமாகப் புகழும்படி சில ஆசாயிகளைத்தான்மட்டுமே அவனுக்குப்பொருடைய யுண்டாகச்செய்வோம். அவன் அப்பொழுது உன்னோடு தான் ஒருவரோடு விளையாட வேண்டுமென்று அவசியம் சொல்லுவான். அவன் யெழக்கைக்காசைச் சொன்னபோதிலும் என் அதை உண்மையாகவே எடுத்துக்கொண்டு ஒரு விளையாட்டுச் சண்டைக்கு ஏற்பாடுசெய்வோம். விளையாட்டுச் சண்டையாதலால் கூர் மழுக்கிய கத்திகளையே சண்டைசெய்வதாகப் பராகாக்குவதற்கு அவன் கையில் கூர் மழுக்கிய கத்தியைக் கொடுத்தவிட்டு நீயும் முதலில் அதே மாதிரி கத்தியைவே எடுத்துக்கொள்வது போல் காண்பித்தவிட்டு, சற்றிப்பொறுத்த சண்டை ஆரம்பிக்கும் சருண்டில் திருட்டுத்தனமாக வலை உரியசத்தி பொன்றை நீ மட்டும் காற்றிக்கொள்ளலாம். அதைக்கொண்டு அப்புறம் நீ உன் வேலையைப் பார்த்துக்கொள்வாய்.

லக்ஷ்மணன்:—ஆம் அப்படியே செய்கிறேன். இந்த தந்திரத்தில் அவன் தப்பாமல்செல்லும் பொருட்டு எான் ஹோமாயி மெருகு ஒன்று வாங்கி வந்திருக்கிறேன். அதையும் கத்தி முனையில் கொஞ்சம் தடவி

வைத்திருந்தால் அதைக்கொண்டு அவனைக்கொஞ்சம் கிறிஷ்நம் போதும். அப்புறம் எஞ்சிய மூலிகை கொண்டுதவிரலும் அவனைப் பிழைப்பித்த முடியாது.

ராஜா:—இதை இன்னும் கன்றாய் போஜித்து ஏற்பாடுகள் செய்வோம். காலம் கருவிகளெல்லாம் ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். கொஞ்சம் பிச்சிப்போனுவதை அல்லது கம்முடைய தந்திரத்தைக் காப்பாற்றி மறைக்க சாமர்த்தியமில்லாமல் நாம் அவனுக்கு சத்தேகத்துக்கு இடங்கொடுத்து விட்டாலாவது மோசம் வந்தாலும், அப்படி அசட்டுத்தனம் போவதைவிட இக்காரியத்தை ஆரம்பிக்காமலே இருக்கலாம். ஆதலால் இது தவறிப்போனாலும் உடனே உபயோகிக்கும்படி இதற்கு உதவியாக வேறொரு தந்திரமும் ஏற்பாடுசெய்வோம். என்னசெய்வலாம்? இருவரும் பந்தயம் வைத்தே தான் விளையாட வேண்டும். அப்பொழுது தான் ரோஷம் கொடுக்கும். கலந்து இப்படி செய்யலாமென்று படுகிறது. என்னவெனில் நீ அவனை விளையாட்டத்தில் கன்றாய் ஆட்டி அவனைக்காப்பாயாலும் அப்பொழுது அவன் விளாத்த தாகத்துக்கு ஏதாவது கோட்பாண். அப்பொழுது தவிராச காண்மாதனை வுர்ப்பதெய்தவைக்கிறோம். அதில் சேர்க்கவேண்டிய சர்க்கரைச் சேர்த்தவைத்தால் அவன் உன் கை கத்திக்குத் தப்பினாலும் கம் கை வுர்ப்பதற்குத் தப்பாமல் பார்த்துக்கொள்வோம்.

(ராணி வருகிறாள்.)

என்ன சமாசாரம் ஜோதி? என் பிரயித்த விழிக்கிறது?

ராணி:—ஒன்றன் பிக்குன்குர்ப் இந்த அளத்த பரம்பரைக்கு முடிவிலாவோ? அப்பா கஷ்டமான, உன் தங்கை முருகிப்போய்விட்டாள்?

லக்ஷ்மணன்:—ஐயமேயோ, முருகிவிட்டாளா? எங்கே, எங்கே?

ராணி:—இந்த ஆற்றங்கரை யோரைய் ஒரு பன்னீர் மரம் ஐவத்திலேமேல் கவிழ்த்தகொண்டு படர்க்கிருக்கிறது. அம்மாத்ரின் புஷ்பங்கள் கிழே ஒழும் ஐவத்தில் ஆசாத்தில் கண்டத்திங்கைப்போல் பிரதிபிப்பிக்குப் அழகைப்பார்த்துத் தான் பவலாணபுஷ்பங்களால் தொடுத்துக் கொண்டிருந்த மரையிலுப் பன்னீர் புஷ்பமும் சேர்க்க வேண்டுமென்பதற்கு என்னவோ, சாய்வாயிருந்த மீனாபொன்றி லேறி, மீனை முறித்தோ கால் தவறியோ ஐவத்தில் வீழ்ந்து விட்டான். சமீபத்தில் யாரும் ஒத்தாணக்கில்லை. கொஞ்சமேய் அவனுடைய புடவைகள் கன்றாய் கணவிற வகையில் அவகளை ஒருவரும் யித்தகொண்டு வல்வப்பாக்கையு வின்றி மாணவரையில் கீதும் ஈறுவாய்மைப்போல் பாடிக்கொண்டே போனான். தந்த செவ்வாய் அங்கே சற்று தூரத்தில் போய்க்கொண்டிருந்த ஹரிராஜனிலித் அந்தப் பாட்டைக்கேட்டு அதனால் இழுக்கப்பட்டவர்போல் அந்தப்பக்கமாய்

போனார். இவர் போவதற்குள் பாட்டும் சிந்தையி டவே, இவர் தினைத்து சிந்தையில் ஜலத்தில் ஏதோ புடவை மிதப்பதைக்கண்டு, அப்படிபே ஜலத்தில் குதித்து அவனைத் தூக்கிச் சுரையில் கொண்டுவந்து சேர்த்தார். ஆனால் உயிர்போய்விட்டது. இனி மனு வியனால் செய்யக்கூடிய உதவி ஒன்றுமில்லை.

லக்ஷ்மண:—ஐயோ உத்பலா, நீயும் போய்விட் டாயா?

ரானி:—அடியோடு முழுதிப்போய் விட்டான், இனி வரப்போகிறானா?

லக்ஷ்மண:—ஐயோ என்னம்மா, உன் உடம்பெல் லாம் நீராயிருக்க உணக்கக் காள் கண்ணீர் விடத் தான் அனுமதியோ! காள் கா தகப்பனார் இறந்ததற்கு அழவில்லை. உன்னை கினைத்தாலோ என்னை யறி யாமல் வரும் அழகையை அடக்க முடியவில்லை. என்ன தான் வெட்கப்பட்டபோதிலும் கொஞ்ச

கோமாவது பெண்பிள்ளை போலமுத பிறகு தான் என் ஒன்பிள்ளை சுபாவம் திரும்பிவரும். ஐயா எனக்கு உத்திரவு கொடுங்கள். இப்பொழுது என் னால் போரமுடியவில்லை; என் பேச்சென்னும் கொ டிய நெருப்பை இக்கண்ணீர்கள் அவித்து விட்டன. (என்று வேகமாய்ப் போய்விடுகிறாள்.)

ரானி:—காமும் அவன் பின் செல்வோம் ஜோதி! காள் எவ்வளவோ சிரமப்பட்டு அவனை ஒரு வழி யாய் சமாதானப்படுத்திக்கொண்டு வரப்பட்டபாடு பார்ப்பும்பிரயத்தையாய்விட்டது. இப்பொழுது அடைத்த மடையை குச்சியால் திறி விடுவதுபோல் இந்த துக்கம் அவன் கோபத்தை மறப்படி கெடப்பி விடும் என்று பயமாயிருக்கிறது ஆதலால் காமும் போவோம்.

(எல்லோரும் போய்விடுகிறார்கள்.)

நான்காம் அங்கம் முடிவு.

SITA—A TALE OF HINDU DOMESTIC LIFE.

கீதா அல்லது இல்லற வாழ்க்கை.

19-வது அதிகாரம்.

கிருஷ்ணசாமி அய்யருக்கு வேந்த விபத்தைப் பற்றி உடனே ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகள் அவர் குமா றனுக்கு தக்தி கொடுத்தார். தக்தி சமாளித்ததை கேட்டவுடனே அவர் பெண்சாதி வாயிலும் வயிற்றி லும் அடித்துக்கொண்டு இந்த சண்டாளன் தரைய ணசாஸ்திரி என் புருஷனை கெடுத்தவிட்டானே, அவனை தூக்கில் போட்டால் என் புருஷனையா தூக்கில் போடவேண்டும். வெள்ளைக்காரக்கட்டே லே போவான். அந்த ஜட்டிக்கு கண்ணு தெரியா மலாபோச்சு. துண்டிணவனை தூக்கில் போட்டால் அவர்களைல்லாம் தப்பித்துக் கொண்டார்களேயெ ன்று அழுதான். அவர் குமாரன் சங்கடம் என்னு. அவர்களை தூக்கில் போட்டால் உன் புருஷன் விடு பட்டு வந்துபோவானா என்று சொல்லி அவனைத் தேற்றி உடனே எல்லோரும் திருச்சிஞ்ஞப்பளிக்கு புறப்பட்டுக்கன். திருச்சிஞ்ஞப்பள்ளியில் போய் சங் காலும் அவன் தாயாரும். கிருஷ்ணசாமி அய்யரை பார்த்த உண்மையெண்டாடும் உத்தரவு கேட்டார் கன். 15-கிரிஷம்பேச உத்தரவு கொடுக்கப்பட்டது. இருவரும் அப்படி பார்த்ததைவிட பரக்காமலே இருந்திருக்கலாம். இருந்திருந்தாப்போல் இறந்து போன ஒரு பத்தவுக்கு அனேகர் எவ்வளவோ அழு கிறார்கள். அதிலும் இறக்கப்போகிறதாக மூன்றுமே தெரிந்தவிட்டால் அப்போது சொல்லவும் வேண்டுமோ, கப்பு தன் புருஷனைப்பார்த்து அந்த 15-கிரி ஷமும் புலம்பித்தீர்த்தான். பிறகு சர்க்காராடும்

பிணத்தை தகனத்துக்கு தன்னிடம் கொடுக்கும் படி சங்கடன் மனு கொடுத்துக் கேட்டுக்கொண் டான். அத்தப்படிபடி உத்தரவு கொடுத்தார்கள். இவர்கள் வந்தசேர்ந்த மறபான் கிருஷ்ணசாமி அய்யன் தாக்குமரத்தில் போடப்பட்டான். போ ட்ட 5-கிரிஷத்துக்கெல்லாம், சுறுக்கெடுத்த சங்கா னிடம் பிணத்தை ஒப்பு வித்தார்கள். சங்கடன் பிறகு கிருஷ்ணசாமி அய்யனுக்கு செய்யவேண்டி யக்கிரமையெல்லாம் செய்து மயானத்தில் கொ ண்டுபோய் தீமூட்டி வைத்தவிட்டு வீட்டுக்குவந்து சேர்ந்தான். அந்த ஊரில் அன்றையதினம் 'கொ ணேரியோ' என்ற மெடிசன் காலேஜில் 'படிக்கும் மாணுக்கர் ஒருவர் வந்திருந்தார். அவருக்கு வதா வது சமீபத்திலிருந்த பிரேதத்தை பரிசுஷசெய்ய வேண்டுமென்று ஆசை. அதற்காக அவர் மயானத் துக்குப்போய் காவல் காக்கும் பறையனுக்கும் 11- ரூபாயை கொடுத்து ஒப் பிரேதம் கொடுக்கச்சொன் னார். அப்போது தான் கிருஷ்ணசாமி அய்யனுக்கு தீமூட்டிவிட்டு சங்கடமாய் போனார். பறையன் அதை கலைத்தக் கிருஷ்ணசாமி அய்யன் பிரேதத் தை கொடுத்த விட்டான். கோணேரியோ எடுத்துக் கொண்டு பரிசுஷக்காக அதை தன் வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய்விட்டார். ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகள், தங்கம், தன் தயார் எல்லோனையும் தருவித்து காரையணசாஸ்திரிகளை (உத்திரவு கேட்டுக்கொண்டு) போய்பார்த்தார். காரையணசாஸ்திரிகளுக்கு இருத் திருத்தத்தில், ஜயிலிலிருந்து 2-வருஷம் முடிக்கும்

வருவோமாவென்று தோன்றிற்று. பூர்ணிவாச சாஸ்திரிகள் அவருக்கு ஐதரியம் சொல்லி மனத்தளராமலிருக்கும்படி வேண்டிக்கொண்டார். ஆரோடபூதி வெங்கடராம சாஸ்திரிகளுக்குப் பூர்ணிவாச சாஸ்திரிகள் தேறதலெல்லாம் சொன்னார். பிறகு கரையண்சாஸ்திரிகள், வெங்கடராம சாஸ்திரிகள் இருவரையும் வேறு இல்லாவின் தெய்வத்துக்கு அனுப்பியிட்டார்கள். இது சிறித்க்.

சற்று நாம் பக்தஜ்ஞாருக்குப்போய் வருவோம். பக்தஜ்ஞாவைவிட்டு வெகு காலாகி விட்டபடியால் அதை சற்றே கவனிப்போம். பக்தனாவில் பூர்ணிவாச சாஸ்திரிகள் கிழவியம்மாளைத் துரத்தின தினத்திற்கு மூன்று தினத்தில் ஓர் கிழவனும், கிழவியம்மாளும் வந்திருக்கிறார்கள். வேம்புபய்யர் பூர்ணிவாச சாஸ்திரிகள் தான் வந்திருக்கிறாரோ வென்று வெகு வேகமாய் ஒடிப்போய் பார்த்தார். யாரோ ஒரு கிழவனும் கிழவியுமா இருந்தார்கள். அந்தக் கிழவன் வேம்புபய்யரைக் கண்டவுடன் ஐயம், நீர்க்கல்லவர் போலிருக்கிறது. உங்கள் பக்தனாவில் சற்றே ஒரு நான் தங்கியாவென்று கேட்டான். வேம்புபய்யன் அப்படியே சேய்முகக்கனன்று அவர்களை யழைத்துக்கொண்டபோய் பக்தனாவில் ஓர் அறையிலிருக்கச்சொன்னார். அந்தக்கிழவன் தானிருந்த அறையையிட்டு பக்தனாவை சுற்றி சுற்றி பார்த்தான். இதை யெல்லாம் கண்ட வேம்புபய்யன் பெண்ணாதி 'அவன்யாரோ அவனைப்பார்த்தால் திருடனப்போலிருக்கிறதே' யென்றான். வேம்புபய்யன் அதைக்கண்டு பயந்து அந்தக்கிழவன் தன்னறைக்குப்போகும். வண்டியில் பார்த்திருந்து மென்சப்போய் அந்த அறையைப் பூட்டிவிட்டு உள்வெப்போய் படுத்தக்கொண்டிருவிட்டான். கிழவன் சாத்திரி சதவைத்திறக்கப்பார்த்தும் முடிவாதது கண்டு கிழவியைப்பார்த்து உள் காரியம் இன்னதென்று ஆகாது என்னுள். பிறகு இருவரும் துக்கிப்போய்விட்டார்கள். மறுநாள் காலை. எழுந்தவுடன் கிழவன் என்னயா சாணென்ன தருடனா என்னென்று வினாசா சதவைப்பூட்டினார் என்றுான். வேம்புபய்யன் அப்படியல்ல நீங்கள் தெரியாதவர்கள் சாத்திரி வேளைவில் வெளியேபோனால் அப்பாமென்று பூட்டினேனென்று சொன்னார். கிழவன் என்னயா உங்கள் பக்தனாவை என்னுள் காண்பிக்கக்கூடாது என்னுள். வேம்புபய்யன் அவனைக் கூட்டிப்போய் பக்தனா முழுதும் காண்பித்தார். கிழவன் மறுபடியும் சாஸ்திரியை வறுவதாக்கொல்லி போய்விட்டான். அன்றையதினமே பூர்ணிவாச சாஸ்திரிகளிடமிருந்து ஓர் கடிதம் வந்தது. அதில் பக்தஜ்ஞாருக்கு ஓர் கிழவி வருவானென்றும் வந்தால் அவளை மரியாதையாய் உட்காதி அவன் யானென்று வினாசிரிசேவேண்டுமென்றும் எழுதியிருந்தது. அந்தக்கடிதத்திலிருந்து வர்ணிப்பைப்பார்த்தும் தேரது சாத்திரிவந்த கிழவியானென்று வேம்புபய்யர் உடனே அதிர்ந்துகொண்டார். அந்த சாத்திரியைக் கொண்பது கிழவனும் கிழவியும் வந்தார்கள். அவர்கள் வந்ததும்

வேம்புபய்யர் வெகு உபசாரம் அவர்களுக்குச்செய்து முன் வைத்த அறைப்பலையே வைத்தார். அவர்கள் சாத்திரி அந்த இடத்தைவிட்டு வெளிப்புறப்படவில்லை. கிழவி அடிக்கடி தன் மனத்திற்குள்ளாகவே ஒருகே கடித்ததை யாராவது எடுத்திருப்பார்களோ ஒன்றும் தெரியவில்லைபோ, அடிப்பட்டால் கடித்ததை நான் இங்கே வைக்கக்கூடாது. கையில் கொண்டுபோய் விடவேண்டும். அப்போதும் அதுவும் செய்யக்கூடாதே! நாம் என்ன செய்திருத்தென்று யோசித்துக்கொண்டே இருந்து பிறகு தாங்கினான். கிழவன் கிரிவிசாரமாய் துக்க ஆரம்பித்தான். மறுநாள் வெடித்தவுடன் கிழவன் பக்தனாவை என்னுள் பாரக்கொண்ட மென்றான். வேம்புபய்யர் கிழவனுக்கு பக்தனாவை என்னுள் காண்பித்தார். கிழவன் ஒவ்வொரு அறையிலும் ஒரு சாமான்யிடமாய் போலீசார் சேரனைபோடுவதுபோல் சேரதித்தான். வேம்புபய்யர் கந்தக்கிழவனுக்கு அய்வளவு அதிகமாகக்கொடுக்கமாட்டார். ஆகிலும் தன்னுறையைக் கடிதம் வந்தபடியால் ஒன்றும் சொல்லக்கூடவில்லை. இப்படி ஒவ்வொரு அறையையும் கிழவன் சேரதித்தப் பார்த்த பிறகு சந்தித்த அறைக்கு வந்தான். அங்கே ஓர் ஹார்மோனியம் வைத்திருந்தது. கிழவன் அதைத்திறந்து காட்டச்சொன்னான். வேம்புபய்யர் அதைக்காட்டினவுடன் கிழவனுக்கு ஹார்மோனியம் வாசியில் மெரு பிளையதலால், அங்கேயிருந்த குறிச்சியை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு கிழவன் வாத்தம் வாசிக்க ஆரம்பித்தான். வேம்புபய்யர் உடனே கோபக்கொண்டு ஒங்கிழவனுக்கே! இது என் யஜமானன் வாத்தம் நீர் இத்தல்லாம் எதாக்கக்கூடாது. அவர் உட்காருகிற குறிச்சியில் நீர் உட்காலாமா? என்று கண்டித்தார். கிழவன் இப்படி தாமதம் வேண்டாமென்றே செய்தான். ஏனென்றால் கூடவந்த கிழவியுக்கு பாசியைவைத்து தனியாய்போய் சோதிக்க சாவகாசம் வேண்டும். ஆகையால் கிழவன் வேம்புபய்யரிடம் சாவகாசப்படுத்திக்கொண்டு ஹார்மோனியத்தை விடாமல் வாசித்துக்கொண்டிருந்தான்.

இதற்குள் கூடவந்த கிழவியம்மாள் மென்ன பழய வீட்டைசேர்க்கி முன் எடுத்த கொத்தத்திழவுகோலை ஒருவருமறியாமல் எடுத்தக்கொண்டு போனாள். தெருவடி வீட்டில் முன்புறம் கொஞ்சம் ரிபேராயிருந்தது. கிழவியம்மாள் அங்கேயும் கதவுகளை திறத்தகொண்டு போனாள். பாசியைதான் பக்தக்கதவுகளைத் திறத்தவுடன். அதன் புழுதிக்கொலையின் மீது அடித்தது. இவனுக்குப்பின்னால் யாரோ போவதுபோல் சாசாவென்று சப்தமேட்டது. திருப்பிப்பார்த்தால் ஒன்றையும் காணாமல். மறுபடி பாசியை தைவைத்திருந்த கிரிவகோலை சதவில்போட்டான். அதற்குள் அந்த உள்விலிருந்து சலசலவென்று எதோவந்த சதவிலடித்தது. கிழவியம்மாள், ஐயன் இருக்கிறாய், நான் உனக்கு ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லைபோ, ஏன் என்ன பயறுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்று மறுபடியும் தைவைத்திருக்கப்பார்த்தான். மறுபடியும் சலசலவென்று சப்தம் உடனே

சேட்டது. பின்புறம் யாரோ வருவதுபோல் சாசுவென்று ஒசைசேட்டது. சிறுவியம்மாள் கடுங்கிப் போய்விட்டாள். ஜானகியம்மாளுடைய பிதேதத்திற்கு ஓர் இளையான்குமென்று கிண்த்தக்கொண்டான். உடனே இவளுக்கு சிறுகிதென்று வந்தது. ஒன்றும் தோன்றவில்லை. அப்படியே நிறவுகோலை எடுத்துக்கொண்டு திரும்பிப்பாசாயில் ஒரே ஓட்டமாய் வெளியே ஓடினாள். வெளியேவந்ததும் அய்யோ என்று கத்திக்கொண்டு கீழே விழுந்தாள். எதார்த்தத்தில் அந்த உள்நிலை ஒன்றில்லை. ஓர் பெரிய கடிதம் உள்வெளிமுத்தமிட்டது. அது சாற்றில் அசைபட்டு அங்குமிங்கும் ஓடியது. சிறுவியம்மாளுடைய மனதில் அந்த உள்நிலை ஓர் பிரேமச் சூரணம் செய்துகொண்டிருந்ததாக எண்ணியிருந்தபடியால் இவளுக்கு அந்தக்கடிதத்தின் ஓசைகூட பயத்தைக்கொடுத்தது.

ஒருவன் ஒரு அமாவாசை இருட்டில் ஓர் ச்ச்சில் போனான். அங்கே போகும்போது காலையில் வருவதுவென்று வதோ ஒன்று அசப்பட்டது. அப்போதாய் என்று அலறி ஓர் தாண்டு தாண்டிக் குதித்தான். இவன் குதித்ததும் வதோ ஒன்று இவன் கால்கள் சலியவது, இவன் சரேலென்று காலை உதறி விட்டு வீட்டுக்கு ஓடிவந்து நான் இனி பிழைக்கமாட்டேன், என்னை பாம்புடிமுத்தமிட்டது என்றான். சற்றே சோத்திக்கொல்லாம் மயக்கமவந்தமிட்டது. ஒருவன் இதைக்கொல்லாம் கண்டு இதன் உண்மையை அறியும்பொருட்டு ஓர் விளக்கு எடுத்துக்கொண்டுபோய் பார்த்தான். அங்கே ஓர் பெரிய பழுதைதான் ஓர் பிணக்கப்பட்ட மாக்கொட்டையும் கிடத்தது. உடனே அவன்போய் எல்லா ஜனங்களையும் பயமுறுத்தி அப்போது அத்தனை பெரிய பாம்புடிமுத்த இவன் எப்படி பிழைப்பான் வந்தபாருக்கென்றுசொல்ல எல்லோரும் பயந்து நான் மாட்டேன் நான் மாட்டேனென்றுார்கள். கடைசியில் அவர்களுையெல்லாம் தைரியப்படுத்தி 'அந்த மனிதன் கூப்பிட்டு காண்பிக்கவும்' எல்லோரும் பழுதையும் மாக்கொட்டையும் எனக்கண்டு கிரித்தார்கள். பிறகு அந்த மனிதனுக்கு மயக்கத்தை தெல்லவைத்து மாக்கொட்டையைபும் பழுதையையும் காண்பிக்கவும் அவன் பிழைத்தான். இப்படி கமது பயத்திற்கொல்லாம் கமது மனதுதான் காரணமாயிருக்கிறது.

சிறுவியம்மாள் மேலே கொன்னபடி கத்தி கீழே விழுந்தாள் அந்த சப்தமேகட்டு வேம்புய்யரும் சிறுவனும் ஓடிவந்தார்கள். வந்ததும் பார்க்க சிறுவியம்மாள் ஸூர்ச்சைபோய் கீழே கிடத்தான். நிறவுகோல்கொத்த ஊய்விருந்தது. வேம்புய்யம் சிறுவனைப் பார்த்து நய் இது என்ன அக்காமம் எங்கள் வீட்டுத் நிறவுகோல்தீருடி வதைகூறு இந்த அம்மாள்கொண்டுபோகப் பார்த்திருக்கிறேனென்றான். சிறுவன் ஒன்றும் பேசாமல் சிறுவியை தன் மடியில் போட்டுக்கொண்டு அவளுக்கு ஸூர்ச்சைதெளிய கொஞ்சம் தண்ணீர் முத்தலானதுகள். கொண்டு வந்த கொன்னான். தண்ணீர் கொண்டு வந்து அவளுக்கு வேண்டிய நீபசாய்கள் செய்யவும் அவன் எழுந்திருந்து உட்கார்ந்த சிறுவனைப்பார்த்த மாமா இனி இந்த இடத்தில் ஒரு சிறிதும் கூட இருக்கக்கூடாது என்று. இதற்குள் வேம்புய்யம் இவர்களுட்கைதையை மெல்லம்யார்த்தமிட்டு அவர்களை போலீசார்களும் ஒப்புவிக்கலாமாவென்று பார்த்தான். பிறகு ஸூரீனிவாச சாஸ்திரிகள் கடிதம் ரூபகத்திற்கு வந்து ஒரே அப்படியெய்தால் அது அவர் மனதுக்கு விசேடமாயிருக்கும்மெயென்று எண்ணினார். கடைசியில் அவர்கள் பெயர் ஊனாய்வது விஜாரிக்கலாமென்று எண்ணி சிறுவனைக் கூப்பிட்டு எல்லாம் கேட்டார். சிறுவன் அய்யா எனக்கும் மருமகளுக்கும் ஊனாய்பதே கிடையாது. எங்களுக்குப்பெயரும் கிடையாது. அவன் என் தமக்கையின் ஒரே மகன் என் தமக்கையும் போய்விட்டான். அவளுக்கு இந்த மஹானாத்தவிற வேறு ஒருவருயில்லை. இவளுக்காவது ஒரு குழந்தை பிறக்குமென்றிருந்தேன். அதுவுமில்லாமற்போய்விட்டது. ஒரு பெண்குழந்தை முதல்தைக் காட்டிவிட்டு உடனே இறந்து போய்விட்டது. சில காலத்தக்கொல்லாம் அவன் புருஷனும் இறந்து போய்விட்டான். அய்யா என் மருமகளுக்கு என்னைவிட்டு வேறு உறவையும் இல்லை. எனக்கும் அவனைவிட்டு வேறு ஒருவருயில்லைவென்று சொல்லி எண்ணிவிட்டு அழுதான். வேம்புய்யன். மனது சொம்ப இரக்கமுள்ள தானபடியால் அவர்களுக்காக இரக்கப்பட்டு, அவர்களை வெளியே அனுப்பினான்.

வேம்புய்யருக்கு அவர்கள் என் அங்கு வந்தார்கள் அந்த அறையில் என்ன விசேஷம் இது ஒன்றும் ஊகிக்கமுடியவில்லை. சிறுவனும் அதை சொல்லாமலே மறைந்திவிட்டான். பிறகு கமது கஜமானனுக்கு இதைக்கொல்லாமல் தெரிவிக்க வேண்டுமென்று சுருக்கமாக சிறுவன் சிறுமி இவர்களுட்கைதையும் போனதையும் எழுதிமறைத்தெல்லாம் நேரில் கேட்டார்கள். தான் தெரியவருமென்று எழுதினார். சிறுவனும் சிறுவியும் அன்னையத்தன் வெகுதூரம் போய் ஓர் ஊரில் இறங்கி அன்று சாத்திரி அங்கே ஓர் சத்திரத்தில் தங்கினார்கள். சிறுவியம்மாள் தன் மாயனைப்பார்த்த மாமா எம் வெகுதூரம் பிரித்திருந்து இப்போது தான் சேர்க்கோம். எனக்கு மறுபடியும் பிரியப்படியான நேரது வந்தவிட்டது. நான் எங்கே போகநேரெனன்று நீ கேட்கக்கூடாது. ஆனால் என் கையம் உனக்குத்தெரியும் பொருட்டு 3-வாரத்திற்கு கொருதாம் உனக்கு கடிதம் எழுதுவேன். கடிதம் ஒரு வாரத்துக்கு சேர்க்கப்படாமல் வரவிட்டால் அப்போது நான் தபாய்ஸ்திரிவிருக்கிறேனென்று கிண்த்தக்கொல்லாம். அப்போது கடைசி கடிதத்தின் போஸ்டரிசை விஜாரித்துக்கொண்டு நீ வந்தால் போஸ்ட் மாஸ்டர் சொல்லுவார். இவ்வளவு தான் கருணை.

சொல்லக்கூடியதென்று சொன்னான். மறான் கா
லமே விடிந்த சிறுவன் விழித்துக் கொண்டிருந்து
சிறுவியர்மான் புறப்பட்டுப் போயிட்டான். சிறு
வன் பிறகு அவனை எங்கே தேடிப்பார்த்தும் அகப்
படவில்லை. சிறுவன் மிகவும் வருத்தப்பட்டுக் கொ
ண்டு ஊர்போய்ச் சேர்ந்தான். ஊருக்குப் போனவு
டனே அவனே இவனுக்கு ஓர் கடிதம் சிறுவியிடமி
ருந்து வந்த காத் திருக்கே. அதில் தான் சென்க்ய
மாயிருப்பதாகக் கண்டிருந்தது. இப்படியே கடிதம்
2-மாசத்துக்கு வந்தகொண்டிருந்தது. பிறகு 3-வா
சத்திற்கு வரவில்லை. சிறுவன் உடனே போய்க்
பிசை விஜாரித்துக்கொண்டு போய்ட்டு மால்லு
போய்க்கண்டான். இவர் மூலமாய் சிறுவியின் ஐக்கா
வைத் தெரிந்துகொண்டுபோய்ப் பார்க்க அவன்படு
த்த படுக்கையாய் விசாதிபால் அங்கு வைப் பட்டுக்
கொண்டிருந்தான். சிறுவனைக்கண்டதும் அவன் மா
மா என்னையாவது தேடிக்கொண்டு வந்தாரென,
அந்தவனை வதாவது திடுத்துவிட்டார்களா, இல்லை
யென்றுசொல்ல மாமா என் பிழைத்துக்கொண்டே
யென்னான். சிறுவனுக்கு அந்த சங்கதி தெரியாது.
ஆகிலும் அவனை கைநிப்படுத்தும் பொருட்டு அம்
மா அவர்கள் ஒருவரும் உன்னாதேடவில்லை. அந்த
உன்னையும் ஒருவரும் லக்ஷம் செய்யவில்லை, அதன்
பக்கத்தில் கூட ஒருவரும் போகிறதில்லை யென்று
ன். பிறகு சூழலியம்மா அவர்கள் அந்த உன்னை திற

க்கிறதில்லைவென்று சத்தம் செய்துகொடுக்கமாட்
டார்களா அப்படி சத்யம் செய்தார்களானால் என்
பிழைத்துக்கொண்டேன் மாமா என்னான். சிறுவனு
க்கு இருந்த பிரியமானது ஸ்ரீனிவாச சாஸ்திரிகள்
காலில்லியுத்தாவது அப்படி சத்யம் வாங்கிக்கொள்
னலாமென்று அப்படியே செய்வதாக ஒப்புக்கொண்
டு சிறுவனுக்கு தைரியம் சொல்லிவிட்டுப்போனான்.
சிறுவியும் இந்த ஆசுவசால் கொஞ்சம் தெளிந்திருந்
தான். இது தீர்த்.

டாக்டர் ஓராசேரியோ பின்த்தைக் கொண்டு
போனாரே அவர் அதை என்னசெய்தாரென்று பார்
ப்போம். வீட்டிற்குப் போனவுடன் அவர் அப்பி
ணத்திற்கு சத்யம் செய்வதற்கென்று சில மருத்து
கனைக் கொடுத்தார். அப்போது அப்பிணத்திற்கு
கொஞ்சம் சுவாஸியிருக்கிறதாக அவருக்குத்தோன்
ந்திற்று. உடனே சுவாஸம் வருவதற்கு வேண்டிய
மருத்தகளைக் கொடுத்தார். கை நாடினயப்பார்த்
தார். உயிர்போகவில்லைவென்றும் மூர்க்கையாப்
பிட்டுத்திருக்கிறதென்றும் தெரிந்தது. டாக்டர் உட
னே பங்குத உய்யோ இவன் தாக்கில் போடப்பட்டு
டவருச்சே எமென்னைசெய்கிறதென்று அவனை
அப்படியே அன்று காத்திரி. வெளியே கொண்டு
போய் ஓர் மறைவான இடத்தில் போட்டுவிட்டு ஒரு
வருக்குத் தெரியாமல் வீடுவந்து சேர்ந்தார்.

(இன்னும் வரும்.)

CURRENT TOPIS AND NOTES.

காலவிசேஷங்களும் குறிப்புகளும்.

இப்பொழுது காலம் செட்டுக்கி
காலக்கேடு. டக்கிறத. குடிசைக்கும் கவர்ன்
மெண்ட்ரூம் மனப்பொருத்தம்
இல்லாததபோல் காட்டுகின்றது. ஜனங்களுக்கு
கவர்ன்மெண்டரிடத்தில் ஒருவித அவகாப்பினை
யும் கவர்ன்மெண்ட்ரூம்கள்கள் செய்யும் செய்
கங்களில் ஒருவிதச் சமூகமும் உண்டாயிருக்கிற
தாகத் தோற்றுகிறது. அப்படியே கவர்ன்மென்
டார் ஜனங்களைத்த அங்காப்பினைகளும் சமூக
மும் கொண்டவர்களைக்காட்டி வருகிறார்கள். ஜன
ங்களைத்திரியம் பாசாட்டிப் பேசுமெனையும்க் கவர்ன்
மெண்ட்ரிடமிடம் சர்க்காருக்கு விரோதம் செய்வ
தாகப் பாவிக்கிறார்கள். சர்க்காருத்திரியர்ஸ்தர்கள்
தாங்கினே சர்க்கார் என்று கினைக்கிறதால்காட்டி
வருகிறார்கள். ஜனங்களில் அரசியல் தர்மமித்த
செய்யாருக்கள் "உத்தியோகஸ்தர்கள் உத்தியோக
ஸ்தர்களேயன்றி ஒருக்களும் சர்க்காராகாட்டார்
க" எனவது சாதித்தது, அரசியல் தர்மம் எதுவோ
அதையனுசரித்து நடப்பவரே அரசுக்குப் பிரதிநிதி

யர்வார் என்று துணிக்து, அவர்கள் அரசியல் தர்ம
மென்று நிறுதயபூர்வமாக எம்பிரியுப்பதற்கு
விரோதமாக அதிகார வாய்பு கடத்து கடக்கு முத்
யோகஸ்தர்களை, அவர்கள் கவர்னர், கவர்னர்-ஜென
ரலாயிருந்தாலும் சரி, இத்தியா மத்திரியோக விரு
த்தாலும் சரி,—அவர்களியம்செய்து, ஒவ்வோர் சமயத்
தில் அவமதித்தும் எழுதுகிறார்கள். இப்படி பறிகா
ங்கமாய், ஜனங்களுக்கு உத்தியோகஸ்தர்களிடத்திலி
ருக்கும் ஒருவிதக்கண்ணாடி மதிப்புக் குன்றும்படிப்
பேசியும் எழுதியும் வருகிறவர்களைத்தாராசம் பார்க்
காலம், கவர்ன்மெண்டார் தங்களுக்குள்ள அதிகார
த்தைக்கொண்டு அடக்கி மடக்கப்பார்க்கிறார்கள்.
அதுவும் பல்லாய்விட்டால். ஏதோ கேர்த்த சட்ட சிபி
கத்தினகளைக்கொண்டு, அவர்கள் சட்டத்தை சிறி
கடுத்ததாகக்குற்றம் காட்டி நாஜ்விதிரோட்டு முன்
னிலியில் கொண்டுபோய் விசாரணைசெய்து ஒரு
வருவும் இரண்டு வருஷமென்று வருஷக்கணக்காய்
மண் சுமக்கும்படி கடினதண்டனை விதித்துவிடுகி
ருக்கள். வடக்கே எங்குபார்த்தாலும் இப்படியே

கும் கடபடிக்கைகளால் அலிலோலகல்லோலம் சேவி
ட்டுக்கிடக்கிறது.

“தன்னுயிரை மன்னுயிர்
“தன்னுயிரை போல் கிணக்கவேண்டு” மெ
ன்னுயிர்போல் ன்பதி ஸ்லா மத்தத்தக்கும்
கிண.” பொதுவானதோர் முக்கியதர்
மம். ஸாதன தருமத்தில்
இதை லீயகாருண்யமென்று சொல்வார்கள். “மன்
னுயிர்” என்றதை ஸ்லா உயிர்களுக்கும் பொருத்தச்
சொல்வது ஸாதன தர்மமாம். அசன் மன்னுயி
ரைத்தன்னுயிர்போல் பார்க்கவேண்டு, மென்பது
என்றென்றைக்கும் ஸ்லாருக்கும் பொதுவான அர
பிஸ் தர்மம். இங்கே “மன்னுயிர் காத்தல்” மனிதர்
கன் உயிர்களை வாங்காமலிருப்பதற்கு மட்டுமல்ல,
ஆனால் அவர்கள் உஜ்ஜிவித்திருந்து உயிர்பெற்றதி
ன் பயனை வடைபுடும்பொருட்டு அவர்களுக்கு வேண்
டிய சாதனசாதகங்களை அவர்கள் தேடிக்கொண்டு
ஐன்ம சாபல்யம் பெற அவர்கள் உலழைப்பதற்கு
இடையூறுகளின்றாமற் பாதுகாப்பதே “மன்னுயிரை
க்காத்தலாகும்.” இக்கருத்து விளக்கவேண்டுமென்
தே அசன் மன்னுயிரைத் தன்னுயிர்போல் காக்க
வேண்டுமென்று சொன்னது. மனிதர்களிலெல்லாம்
கிரேஷ்டமானவன் அசனாகலால், விசுவரூபதரிச
னமளித்த பகவான் மனிதர்களில் தான் அசனா
கலிருப்பதாகக் சொல்லியிருக்கிறார். உண்டுத்தற
வ்விக்கெரித்தக்காமத்தில் மூழ்கியவனும் ஸ்வாராபி
த்தில் கன் பஞ்சடைத்திருக்கிறவன் பூர்வ ஜன்ம
புண்யவசத்தால் அசர் குலத்தில் பிறந்து கிம்மல
குதியாகியேயிருந்தாலும்கூட அவன் ஒருக்கா
லும் ஜனங்களில் கிரேஷ்டனாகுமாட்டான்; ஆகா
காணத்தால், பகவான் வாக்குப்படி அசனாகுமாட்
டான். அசனவம்சத்திற் பிறந்து அசனது ஆசனத்
திலிருந்து, அசர்களுக்குரிய வெளிவக்கங்களைல்
லாம் பொருத்தினவனுலும் அவன் அக்காணத்
தினால் புருஷோத்தமன் வசிப்பதற்கு பர்த்திசனாக
தபடி. ஸ்வாராபி நித்தனாகயிருக்கும் காணத்தால்
அவனை முக்காலமுறிக் த மூதறிஞர்கள் மனிதிரிற்
பதனால் கிணப்பர்கள். வஸ்துக்களில் ஸத்தனத்த
தால் மிகச்சிறுஷ்டமானதும், அற்பத்தனமாயல்
யிகவேசானதும் தன்னியல்பால் மேலுக்குவந்து
விளக்குவது சகலும், எப்படியென்றால் அன்னமய
மாக வஸ்துக்களில் கிரோதனமாக காணவியும்,
கிந்தாமணியும் எப்படி கிரேயஸ் பெற்ற கிரோ பூஷ
ணமாக விளக்குகிறதோ, அப்படிப்போல காற்றில்
தாற்றும் செல்லில் பதானையை மேல்சேர்க்கப்பதா
கின்றன. இன்னும் மேலுக்கு வந்துவிளக்குவதும்
ஒன்று சாகவதமாக மேலேயே யிருக்கத்தக்கதாக,
மற்றொன்று மேலேயே க்கிக்காட்டி யுடனே அற்ப
மென்று கண்டு விளக்கப்படுவதற்க்கேவாக விளக்குகி
றது. அப்படிப்போல, புருஷோத்தம கிந்தையின்றி
மனிதர்களுக்குக்கெல்லாம் மேலேயிருப்பவர்கள் அசர்
களையினும் அவர்கள் மானிடப்பதிகசெய வாயர்கள்.
ஆனாலும் பதர்கள் கெட்டுவோடு கூடியிருக்கிறவனா

யில் செல்லுக்குள்ள மதிப்பும் பாதுகாப்பும் அதற்கு
முண்டாயிருப்பதபோல, பூர்வபுண்ய செஷ்டருள்ள
வனாய், அசன் தானத்திலிருக்கும் பதர்களுக்குக்கும்
அத்தப்பதவிக்குள்ள அத்தன்தம் மரியாதைகளுந்
ண்டு. இந்த மூண்மையையறிவது அவர்களைப்பாமா
ர்கள், மரியாதை தப்பிப்பேசிக் குல் கட்டாயம் தன்
முக்கப்படவிலார்கள். கண்டனை தண்டனைக்கு பாய்
தவர்கள். யாவரும் தவர்களை அவமரியாதையாகப்
பேசப்பாத்திரக்களாகார்கள். கண்டனை தண்டனைக்
கருகாதவர்களான திரிகாலஞானிகளோவென்னில்,
கருணையே வடிவாயுள்ளவர்களாதலாலும், அத்தக்கு
ளுக்காருபத்துக்கு மரியாதையே பூஷணமாதலாலும்
அவர்கள் ஒரு பொழுதும் மரியாதைப் பிச்சாக கூட்
தக்கொன்மமாட்டார்கள். மரியாதையின் ஸ்வரூப
மே அவர்களாயிருப்பதால், மரியாதைப்பிச்சு அவர்
களிடத்திற் காண்பது உடானாம். அப்படி பார்ப்
போகிற மரியாதைப்பிச்சாக கூட்டகொன்வதாகப்
பட்டால் அதாரகூண்ய மிருதியால் கெட்டவழியில்
போகிறவர்களைத் திருப்பி ஸ்வயிக்குக்கொண்டுவா
லுண்டமென்று மேலான போகமாக கிண்டலா
னுண்டானதாயிருக்கும்படி வேறு எவ்விதமான
தத்தக்காண தோஷமும் அவர்களிடத்திலாகாது.
ஸாதன தர்மத்தின் கடபடிக்கையொழுங்கை விள
க்குவதாக-காது இதுவல்லபுராணங்களிலும் கிறி
ஸ்த வேதமான பழைய வையிளும் இதற்குதரா
ணங்கள் எத்தனையோ இருப்பதைப்பார்க்க்காண
லாம் காலம்கெட்டால் தர்மம் தலைகவிழ்த்துபோக
அதர்மம் தலையெடுக்கும். அதர்மம் தலையெடுத்தால்
அப்பொழுது தர்மாக்கிணயாத்தம் பகவான் அவத
ரிக்லாகிறதென்பது விச்சம். ஆனால் அவர் பொது
மையே ஸ்வரூபமாயுடையவராதலால், அதர்மம் சகி
க்காடியும்கூற போகிறவனாயில், தர்மம் தானே
தலையெடுக்காதாவென்று பார்த்திருப்பார்.

“தர்மம் தானே தலை
“தர்மம் தலையெடுக்கும்.” யெடுக்காதா? ” என்று
கொன்னதினர்த்த மெ
ன்னவென்றால், தர்மத்தை யறுஷ்டிப்பவர்கள் முய
ந்ரியால், தர்மபரிபாலனம் செம்மையுடையமென்ப
தே. தர்மத்தை யறுஷ்டிப்பவர்களைப்பற்றி தர்மம்
வேறில்லை. அது எப்படியென்றால் குரிய கிணங்
களைய ஒளியையன்றி குரியவன் வேறல்ல. குரியன்
குரியபிணங்களைச் சமஷ்டி ரூபமெய்றி அவற்றி
ற்கு வேறான ஒரு வஸ்துவில்லை. அப்படிப்போல
வே தர்மமும் தர்மஷ்டிக்களுக்கு வேறானதல்ல.
தர்மஷ்டிந் ஸ்லாருடையவரும் சமஷ்டி ரூபமே தர்ம
தேவதம். இந்த தர்மதேவதையின் ஸ்வரூபம் தர்
மம், தர்மம் என்பது செல்லம் கைதன்ய மாத்திரமா
னது. அக்கேத்வத்தம் இல்லை. தர்மம் என்பதும்
அதர்மம் என்பதாயின்றி அது தானே தானுய்த்தம்
யமையல் ஸ்வயங்கிரகசமய இரண்டற்ற விளக்கி
க்கொண்டிருக்கிறது. அத்த சேதனப்பொருளுக்கு
அசேதன சம்பந்த முண்டாவதினாலேயே அதற்கு

விர்த்தி கூடிய லயமுதலிய அவஸ்தாத்தியாகங்கள் ஏற்படுகின்றன. தர்மம் கெடுத்தால் சேதனம் கெட்டுத் தோயோல் ஆகிறது. சேதனம் முற்றப்பொருட்கள் அநேகனமே மேலிட்டு வின்க்கினால் அப்பொழுது அறிவேன்படுதே யுற்றப்போவதால் ஒருங்கும் அற்றப்போகிறது. அதைத்தான் கமது சாஸ்திரங்கள் பிரஸங்காலமென்று சொல்கிறது. சேதனம் அழியாமல் தவறாததால், அது மூற்றம் ஒடுக்குவதால் உண்டாகும் மஹாப்பிரஸங்காலம் வந்ததும், கடவுள் ஆபதோத்தரண மூர்த்தியா யவதரித்த மதபடிபுழை ஒருங்குபட எல்லாவற்றையும் சிறுத்துக்கிழை, பகவத்கேதையில் பவவான் அச்சுனனுக்குச்செய்த உபதேசத்தின் மர்மம் இதுவே. இதற்குமேல் தத்துவதரிசனமில்லாதவர்களுக்கு இதுணுண்மையை விளக்கிச்சொல்லல் சாத்தியமில்லை, சொல்லும்படி பகவான் யாருக்கும் அதிகாரம் கொடுக்கவுமில்லை.

இவ்வாப்பற்றியென் இவ்வ
“யுகாந்தா” என வியத்தித்துச் சொன்னவடிவன்கேள். இது மென்றால், யுகாலத்திலு தத்துவத்தை யுணர்ந்தவர்கள் யாருமில்லை யென்பது பாமர ஜனங்களின் கொள்கை. தாடி மீசையும் தலையில் ஐடையும் மற்ற வெளியின்கள்களு முண்டயவர்களை தத்துவத்தை யுணர் வல்லவர்கள் என்னும் ஒருவித தப்பெண்ணியிருக்கிறது! அது தப்பென்பது கமது கொள்கை, ஆனால் சாமான்ய ஜனங்கள் அதை யெளிதில் ஒப்புக்கொள்ளார்கள். தத்துவத்தை யனுஷ்டிக்கிறவர்கள் பிறர்களை யெண்ணுவென்றமென்றும், தங்களுக்குப் புகழ்வென்றமென்றும் எதையும் செய்ய மாட்டார்கள். அவர்கள் நடத்தையே தனி. அதை தத்துவதரிசனனறி மற்றவருணர். அவர்கள் நடத்தைக்குக்காரணம் அந்தக்காரணத்தில் தேடவேண்டும். தத்துவதரிசனின் அந்தக்காரணம் கீர்மலமாயிருக்குமாதலால், அங்கேயெல்லாம் கண்ணுடமுன்போல் பிரதிபிம்பித்தக்காட்டும். இந்த உண்மையை அறிவேரார் எப்போதும் அபூர்வமாயினும் இங்காலத்தில் அனேகர் இருக்கிறார்களென்பது கமது அனுபவத்தொத்தம். வேணுமென்ற உலகையியவகாரங்களிவிட்டு, உலக ஆவாய்க்கனி எப்படுத்திக்கொண்டிலுமால், தங்கள் சந்தேகங்களையுயர்ந்தேயுமாயும் அறியாமல் வலகுக்கு உண்மையாயுழைக்கிறவர்களைப்பற்றி காலிக்கு பேச கமக்கு அதிகாரமில்லை. ஆனால் பத்திரிகைக் கெழுதியவருகிறவர்களேவர் வார்க்கைகளைபுழை அவர்கள் செய்கையையும் துரியகிலியிலிருந்து துக்கிப்பார்த்தால் “கலிமுத்தியிட்டது” என்பதற்கு அடையாளங்கள் எத்தனையோதோன்றுகின்றன. “கலிமுத்தியிட்டது” என்றால் என்ன! பழிர்நாச விசாரணமேயிட்டால் அசேதனப் பொருளை யாராய்த்து தேர்ந்த அபிசம்மையான பூத்தியானது தன்னித்தானறிந்து கொள்ளும் காலம் திட்டியிட்டது என்பது பொருளாம். “தித்தியாசித்தியவஸ்து விவேகமின்றி,

அசித்தியவஸ்துவே சதமென்றுன்னி அத்த வழியில் வொக்கிரி சித்ததாய் ஆராய்ச்சிசெய்து கொண்டுபோனால், விசாரண முடிவில் என்னதோற்றம்? “அசித்தியவஸ்துவே சதம் என்று யாவித்தபாவனை தப்புகின்றன” அசித்தியவஸ்து அசித்தியமானதேயென்றும்” என்பதும், குருகுடாஷுத்தத்துக்குரியகாலம் இதுவே. இவ்வுலகெங்கும் பேர்பெற்ற ஸ்வாமி விவேகாந்தர் தம்பி பூபேந்திர ஈதத்தார் என்பவர் கல்கத்தாவில் “யுகாந்தர்” என்று ஒரு சுதேச பாஷாப்பத்திரிகை பிரசுரித்தவந்தார். அங்கே உத்தியோகஸ்தர்களுக்கும் ஜனங்களுக்கும்முன்ன மனவேற்றமைய விசேஷமாய் வளர்ந்த விசாரமாய் விளங்கிவருவது யாவருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இவ்வாப்போல் இன்று மனேகர் அரியல் தர்மத்தையுணர்ந்தவராய் அந்த விஷயத்தில் அவர்கள் மனச்சாவுக்குச் சரியென்று தோன்றியதை வரும் விவரங்களுக்குக்கூடாமல் அனுசரித்து வருகிறதாந்த தெரிவித்து. இதை மறித்த உத்தியோகஸ்தர்களும் அவர்கள் பேரில் மிகவும் கண்ணியிருத்து வருகிறார்கள். பெங்களூர் கவர்ன்மெண்டார் இவர்க்கும் இன்னும் சிலபுவத சர்க்காருக்குக்கும் அவர்கள் எழுதி வருவது சர்க்காருக்கு விரோதமாக விருப்பதால், அப்படி செய்யாதபடி எச்சரிக்கைசெய்து அவர்களை உஷாராயிருக்கும்படி கோட்டின் கொடுத்த வந்தார்கள். “சித்தம்போக்கு விவன்போக்கு” — “பித்தம்போக்கு பெய்ப்போக்கு” என்றொரு பழமொழியுண்டு. சித்தன் கடவுள் காட்டினதே வழியென்று சொல்லானால் பித்தன் “பெய்ததே” என்ற சொல்லப்பட்டதென்று அடங்காமனமாய் “மாப்பெய்” காட்டினதே வழியென்று சொல்வான். இதுவரும் உயிருக்குத் துணிந்து தாங்கள் போனதே போக்கு என்று போகிறவர்களுமால் பித்தனுக்கும் சித்தனுக்கும் வித்தியாம் கண்டு சொல்வது கஷ்ட சாத்திய மென்பதை யுணர்ந்து “சித்தனே பித்தனே” என்ற இருவரையும் ஒரு உட்குலனைத்துப் பேசுவது வழக்கம். அந்த வழக்கத்தை யொட்டியே காரும் இவர்கள் சித்தர்கள் தானே அல்லது வெறும் பித்தர்களோ அறியேம்! ஆனால் இவர்கள் போனதே போக்காய் தங்கள் மனதாக்கும் மனச்சாவுக்கும் உண்மையென்றும் உரியதென்றும் மட்டத்தைக்கொண்டு தங்கள் கடமையைச் செய்துகொண்டு போனார்கள். இவர்கள் போனதே போக்காய்ப் போவதைக்கண்டு இவர்கள் சமீபத்தைப்பார்ப்போமென்று யுகாந்தர் என்னும் பத்திரிகையில் அதன் ஆசிரியர் சர்க்காருக்கு விரோதமாய் எழுதினவென்று இ. பி. கோட்டு 124-A. பிரிவின்படி அங்கேயில் வாரண்டு விட்டுப் பிடித்த கல்கத்தாப் பைரிடென்ஷியமானித்திரே முன்னிலையில் குற்றஞ்சாட்டு விசாரணைசெய்தார்கள். பூதி பூபேந்திர ஈத தத்தர் அவர்கள் விசாரணைகாலத்தில் மாஜிஸ்திரேட்டு இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கு என்ன ஐயம் சொல்லுகிறீர் என்று கேட்டதற்கு பூபேந்திரர் தன் குற்றஞ்சாட்டு சரியாகவேயென்றும் அஞ்சா கெஞ்சினாய், என் என் கையேதேச

துக்குச் செய்யவேண்டிய கடமையை மனச்சாஸி சம்பந்தமாய் செய்தேன். இனி உமது இயற்பம் போல் கேணை நடத்தி முடிக்கலாமென்று சொல்லி மெனமையிருந்து விட்டார். மாஜிஸ்திரேட்டும் விசாரணைசெய்து அவரை ஒருவருடும் கடினக்காவ லிருக்க தண்டனைவிதித்து அந்தப்பத்திரிகை அச்சி டப்பட்ட "சாண" அச்சுக்கூடத்தை சர்க்காருக் குச் சொந்தமானதாகப் பிடித்துக்கொள்ளும்படி உத்தரவு செய்தார். பூபேந்தராத் "புன்சிரிப்புத் தவழு மவர் இன்பமும்கூட" கோணும் ஹேயுத் குப்போலுசென்று பத்திரிகைகள் மூலமாய்ப் பார்த் தவர்கள் சொல்லத் தெரியவருகிறது. இவர்கடத் தை அதிகபடியாக மில்லாவிட்டாலும் அசாதாரணமா னது என்பதில் சந்தேகமில்லை. இவருக்கு விதித்த கடும்தண்டனையைக் குறித்துப் பார் மவாறு அபிப் பிராயப்பட்டுப் பத்திரிகைகளி லெழுதினா, "இத் தியன் ஹோஷ்யஸ் ரிபார்ஸ்" என்னும் பத்திரிகை யெழுதினதமட்டும் கெட்டு விசேஷமாசகப்பட்டுள் ளது. "என் கடமையை என் செய்தேன் உன் கட மையை நீ செய்யலாமென்று சொன்னவரை மாஜி ஸ்திரேட்டிடு நான் கடமையைச் செய்தமுடியுபான் ஒரு வருஷத்துக்கு மண் சுமக்க அனுப்பினார். இதில் யார் யாணாக்குற்றம் சாட்டுகிறது! செய்கடன் செய்வார் கடனோடு கடன் முண்டாஸ் புருஷப் பிர யத்தனம் கழுவிப் பிரளயத்தில் விழுந்து மூழ்கிப் போகிறது. பிரளயத்தையும் புனர் கிருஷ்ணமையும் சரிதப்பென்று வாதித்து கிரீணயிக்க வல்லார் யார்?" என்று கேட்கிறது. ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் சண் ணை முத்திலி தோத்தட்டிலிருந்துகொண்டு சோக முற்ற அச்சுணைக்குப் போகித்த போதனாயின் மர்மம் இதுவே. "செய்கடன் திருத்தச்செய்"— "வருவன வசேதேதும்; போவன போகவே போ கும!" "கர்மத்தைச் செய்வ உனக்கு அதிகாரமே யன்றி அதன் பண் உணக்கிலலை; அந்த கான் கிர கித்தல்கிரகிக்காமல் கிரகிக்கிறேன்" என்றார். வருவன போவனவற்றை யறிபவல்லவன் அந்தக் கபட நாடக ரூப்திரதாசன் ஒருவனே. அவனையுள் ளைப்பத்தி யோடு ஹஜிப்பவர் அவனினும் பெரி ல்லையென்று பகவான் தானே சொல்லியிருப்பதால் அந்த ஒருவனில் எத்தனைபோர்களடங்கி யிருக்கிறார் களோ! யார் சொல்லவல்லார்!

பஞ்சாப்பில் பிரசாரமாகும் "இக் பஞ்சாப் தியா." என்னும் பத்திரிகை சர்க் கெழுடியின் தூருக்கு விரோதமான விஷயம் பிர சார செய்ததற்காக அப்பத்திரிகை யின் ஆசிரியான மிஸ்டர் பண்டி தால் என்பவர்க்கு வகுஷத்துக்கு மண் சுமக்கத்தண் டனை விதிக்கப்பெற்றார். அவரோடு அப்பத்திரிகை யை அச்சிட்டுக்கொடுக்கச் செய்யாப்பிருத்த மிஸ்டர் தினகரதருக்கும் ிவருவும் கடினக்காவல் கிடைத் தது. இன்னும் இப்படி எத்தனையோ கேஸ்கள் எடி க்து வருகின்றன.

காகிளுடா கலக்கேஸ் நடத்து காகிளுடா வருகிறது. அதில் சம்பந்தப்பட்ட கலக்கேஸ், வர்கள் தண்டனையடைவது நிச்ச யம். இக்கால விசேஷத்தைப்பார்

த்தால், இப்பொழுது குற்றஞ் சாட்டி மாஜிஸ்திரே ட்டிடு முன் போகிறவர்கள் கறுப்புத்தோலுன்னவர்க ளாலால் தண்டனையிலாவதில் தப்புவது தரில்லாம் என்று ஜனங்கள் எங்கும் சொல்லிக்கொள்கிறார்கள்.

காகிளுடாயில் ஒரு கையினையடித் தாட்டி துக்குத்தபிராக்கின தாகக் சொல்லப் பெரும்பாட்டர் கெம்ப் பேரில் கொண்டு கேஸ். வரப்பட்டவியில் கஷ்டப்பிராது காகி லுடா டிஸ்திரிக்ட் முனிசிப். கோர்ட்டில் விசாரணையாகி வருகிறது.

காகிளுடா தண்டப்போலி தண்டப்போலில் வின் தலைவரான மிஸ்டர் கேஸ். அட்கின்ஸன் அப்போலீஸை ச்சேர்த்த இரண்டு மூன்று சான்ஸ்டேபிள்கள் தன்னைக்கொன்றுவிடப்பார்த் ததாகக்கொண்டுவுத்தகேஸ் மாஜிஸ்திரேட்டிடு முன் ளியலயில் விசாரணையாகி வெண்து கோர்ட்டில் இப் பொழுது விசாரணை நடத்துவருகிறது.

பார்லிமென்டில் லாரை லஜப மார்லிமென்டில் திராய் அவர்களைப்பற்றி யடிக்கேள்விகள். கடி மெம்பர்கள் கேள்வி கேட்டு த்கொண்டார். யிருக்கிறார்கள். மிஸ்டர் லஜபதிராய் அவர்கள் தான் 1818-வது ஹு 3-ம் ரெகுலேஷன்படி தண்டிக்கப்பட்டத்தக் குற்றம் யாதொன்றும் செய்யவில்லை யென்று விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு அத்தமனுவை மாசுகிணைதங்கிய சகரவர்த்தியவர்கள் இராஜசமுதத்திற் கணைப் பேர ன்ருமென்று இந்தியா கவர்ன்மென்டுக் கெழுதியிருக்கிறொன்று மிஸ்டர் மார்லி காமன்ஸ் சபையில் சொன்னார். மிஸ்டர் மார்லி இந்தியாவுக்குப்போய் வந்தால் கல்லதென்று ஒரு மெம்பர் சொன்னதற்கு அவர் முடியாதென்று சொல்லிவிட்டார்.

மிஸ்டர் கெயர் ஹார்டி என் னும் பார்லிமெந்து சபை மெம் கெயர் ஹார்டி. பர் உலகைச் சுற்றிப்பிரயாணம் செய்வ உத்தேசித்து இந்தியா வுக்கும் விஜயம் செய்யப்போகிறார். அவர் பார்லி மெந்து சபையிலுள்ள உழைப்பாளிகள் கஷிக்குத்த லுவர், இந்தியாவில் டெக்கும் அரியாய அக்கிரமக் கனைப்பற்றி அவர் கேரில் விசாரித்து சிலையில் கை வேலை செய்து ம்றற்படி புழைத்துத் தம். பிணைய வர்கள் முற்றம் ஹித்தக்களிடத்து அனுதாபமுடை யவர்களுயிருக்கிறார்களென்றும் பார்லிமெந்துசபை யிலுள்ள அவர்கள் கஷியார் இந்தியாவுக்கு ஸ்வய அரசாசுரி அளித்த அனுசலனாயிருக்கிறார்களென் றும் சொல்லப்போவதாகச் சொன்னார். அதன்பே ரில் அவர் இங்கே வந்தால், அவரையும் பிடித்து லஜபதிராஜய யனுப்பியதபோல் தூச தோத்துக்க ணுப்பிவிட வேண்டுமென்று வெள்ளைக்காரர் பத்திரிகைகள் தாறு யாரும் எழுதி வருவது கைப்படி கிடமாயிருக்கிறது! அவர்மேல் கைபோட்டால் இராஜப்பிரதிபிமுதல் எல்லாரும் இந்தியா மக்திரியுப்பட சந்தியில் சிக்க வேண்டியவரும்!

Extract.

லாலா லஜபதிராய்.

அவாது ஜீவசிகிதை.

(சாட்சிப்புகழ் பத்திரிகை அபிப்பிராயம்.)

—:—:—

புலியெலாம் புகழ்பெற்றதே தேசாபிமானம் வாய்ந்தவன்வென்ற கம்பித்தியால் கொண்டாடப்படுவது ஒருபுறமிருக்க, மற்றொரு புறத்தில் “ராஜாங்கத்தை” பென்று இந்தியா மத்தியின் அபிப்பிராயத்திற்குட்பட்ட ஸ்ரீபுத லாலா லஜபதிராயைத் தேசபரிஷ்காரரு செய்த கவர்ன்மெண்டார் மாண்டலே கோட்டையிலுள்ளதொரு கிசகத்தில் அங்கரைக் கொண்டுபோய் வைத்திருப்பது கம்மலரொல்லோருக்குத்தெரிந்த விஷயம். எஞ்ஞான்றாலும் கண்டனக் கூட்டங்களே சீரம்பியிருக்கின்றன. அந்தாப லுணர்ச்சியே மேலெழும்பி சிந்தித்தது. இந்தியாவிலுள்ள பிரகோடி ஜனங்களின் கைருமதிப்புக்குப்பாத்திராயுள்ள லாலா லஜபதிராயைக்குறித்த கமடையோர்கள் படிக்க விருமபுரங்கென்று சினைத்து அவாது ஜீவித சரிதைவைச் சுருக்கமாய் இங்கு எடுத்தெழுதி யிருக்கிறோம்.

பூர்வோத்திரம்.

சுமார் 42-வருஷங்களுக்குமுன் ஸ்ரீபுத லாலா லஜபதிராய், அதாவது 1865-வது வருஷத்தில் பிறந்தவராவர். அவாது அருமைத்தந்தை ஒரு கவர்ன்மெண்டு பாடசாலையில் உபாத்தியாயர்வோலு, தம் புதல்வர் படிக்கவேண்டுமென்ற போராசை தந்தைக்குப் பெரிதும் இருத்தத்தன்மைக் குறையப்பருவத்திருந்தே லஜபதிக்குக் கல்வியிலுறையப்பாராயினர், பரிபூரணமாயிற்று. மாணவராயிருக்கும்காலத்தில் லஜபதிக்குத் தேசசெனக்கிடம் அல்லவவாக திருத்தியுடனாரிதிருத்தோடு நிலையையும் கொஞ்சம் பேதப்பட்டிருந்தாலும் கல்விக்குக் கொஞ்சம் குத்தகம் உண்டானாலும் படிப்படியாய்ப் பயிற்சி முற்றுகையில் லஜபதி புத்தியில் முதுமையடைந்து வந்தார். இவ்விதத்தில் அவாது சாமர்த்தியத்திற்கு மெய்ச்சிச் சாவகாலமையாரும் உபகாரச் சம்பளம் கொடுத்துதவ முற்படலாயினர்.

அவருக்கு வாழ்ந்த சக்தி.

இரண்டு ஸூதரால் பூனியர்விடியார் கொடுத்த க்காலாஹியில் (18 ஆவதுசம்பளத்தில்) படித்து பஞ்சாப் மகாணத்திலுள்ள லாகூர் கவர்ன்மெண்டு கலாசாலையில் திறமைபுடன் கல்வி கற்று கூட்டப் பரீட்சையில் முதல்தடவையாகத் தேறினர். அவருக்கப்போது வயது 18. ஆவதுசம்பளமே சட்ட விவகாரங்களை மதிப்பூத்ததான் உணருவதும், சமயோபிதமாய்ப் பேசுவதமாயிருந்த லஜபதிராயைக் கண்டோர் மிக்க மனமகிழ்ந்த இவர் ஒரு “ரூஸ்ஸிய” டில் ஒரு நாள் கைதெடுத்த வாகலாருளான கிரீத்திவானுவர் என்று சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்.

அவர்கள் சொன்னதன்னைக்க இரண்டு வருஷங்களுக்குப் பிற்பாடு கடைசிக்கூட்டப் பரீட்சையில் தேறிவிட்டார். அப்பரீட்சைக்கு ஆஜராய்ந்தேறிய 30 மாணவர்களில் கம் லஜபதியே இரண்டாவதாகத் தேறினர். பஞ்சாப் மகாணத்திலுள்ள லிஸ்ஸார் எனும் பட்டணத்தில் வக்கீலாய் கோர்ட்டில் பராக்டிஸ் செய்துகொண்டிருந்து பின்னர் அங்குள்ள எல்லா வக்கீல்களுக்கும் தலைமையாய் விட்டார். லிஸ்ஸார் முனிசிபல் போர்டின் கௌன்ஸல் காரியதரிசியாயும் விருதுகாலமாயிருந்த பின்னர் 1892-வது வருஷத்தில் லாகூர் சீப் கோர்ட்டுக்கு வந்து பிராக்டிஸ் செய்யலாயினர்.

அவாது அபிமான மகத்துவம்.

லாகூர் சீப் கோர்ட்டுடன் பது பஞ்சாப் மகாணம் முழுவதற்குமே ஐகோர்ட்டென்று சொல்லும்படியாயிருக்கிறபடியாய் அதனில்வந்து பிராக்டிஸ் செய்யும் வக்கீல்கள் சாதாரணமாகவே மதியுக்கப் படைத்தவர்களாய் இருப்பதற்கு ஆகேற்புறமிலும், லஜபதியும் அங்கு போய்ச்சேர் அவரிடம் லிஸ்ஸாரி விருத்ததபோலவே தனலஷாபி தாண்டவமாகலாயினர். இவ்விதமாக அவருக்கு எல்லாவிதத்திலும் சிறும் சிறப்பும் பெருமையும் கிர்ந்தியும் புகழும் பிரபலித்த சிந்தையில் அதிக வேலைத்தொத்தாயினால் சீர் கசத்திற்குக் கொஞ்சம் தீர்க்குவினாயும் பேரிலுத்தது. அதோடு கூட தான் ஜூரித் தேசத்து ஐயோபியிலுத்தியில் கவனஞ்செலுத்தவேண்டுமென்பது அவாது விதமாயிருந்தபடியால் தனது வக்கீல் உத்தியோகத்திற் சிறிதவறு பரித்தியாகம் செய்யவேண்டி வந்தது. அதல்லாமல், தமக்குக்கிடைக்கும் பணத்திற் பெரும் பாகத்தை தேசாபிவிருத்திக்குரித்தான வழியிலேயே செலவழிக்கவேண்டுமென்று தாம் பிரதிக்கை செய்திருப்பதாயும் அறிகிறோம்.

அவருக்கு ஆரிய ஸமாரஜத்திலிருந்த ஆசக்தி.

1882-வது வருஷத்தில் அதாவது அவாது 17-வதுவயதில் அவர் வட இந்தியாவின் கன் மிஸ்ஸம் பிரபலமாய் ஏற்பட்டிருந்த ஆரிய ஸமாரஜத்தில் மதசாம் பிரதம முறைகளையும் ஆசாச் சீர்த்திருத்தாய்ச்செய்யும் செவ்வகையே யுள்ளதித் அல்லின்றெனினும் எந்தெந்த மாதிரி விதினை யறுஷ்டிக்கவேண்டுமோ அத்தந்த மாதிரி யதஷ்டித்து ஒருவிதமான திருத்தத்தை முன்னிடவேண்டுமென்றார். இத்தகையவிதமான லஜபதி உன்னும் புரமமாயிருந்து உணுத்தார். இப்போது ஆரிய ஸமாரஜத்திலேவொன்று ஜனங்கள் அவரைச்சொல்லவேண்டுமென்றால் அவர் எவ்வாறு அந்த ஸமாரஜத் திற்காகப் பாடுபட்டிருக்க வேண்டுமென்பதை கமடையோர்களை ஊறித்துணாட்டும், லாகூர் ஆரிய ஸமாரஜ வல்லிசுட்டில் கமிஷியர் மெம்பராய் அவர் இருப்பதோடு, பஞ்சாப், சிந்து யறுஷ்டித்தானம் இவ்விதமாகவிலுள்ள ஆரிய ஸமாரஜுகளின் சிறுவர்களை படை மெம்பராகவும் இருக்கவேண்டுமென்றவனாய் பலர் கேட்டுக்கொண்ட

னர். இரண்டிலேயே அவருக்கு ஆரிய சமயத்தில் ஆசத்தி மிகவுண்டென்று தலையங்கத்தில் சொன்னோம்.

அவரது கல்விப்பயிற்சி.

கல்வியிற் கடைகண்டவரென்று பொதுவாய்த் தரிழில் வழங்குவதுபோல் லாகூருக்கு ஸ்ரீபதிநாய் பெருத்த கல்வியாளராகவேயிருந்தார். கல்வி வாசனையறியாத மூடர்களுக்குக் கல்விப்பயிற்சி செய்விப்பதில் அவர் மிக்க தீர்ம். லாகூரில் தலையங்க ஆல்கெலோ வேதிய கலாசாலை யென்றெழுந்தன்து. திராளான மாணவர்கள் அக்கலாசாலைக்கு போய்ப் படிப்பதைப்போல் மற்றெங்கும் போவதில்லை. அக்கலாசாலையுடன் கொடையாகச் சேர்த்த 5-வட்டம் ரூபாயில் பெருப்பாத்திற்கு ஸ்ரீபதிநாயே காண்புகாரியிருந்தார். பின்னும் அதற்கு கைவல் பிரெஸிடென்டாகிப் பத்துப் பன்னிரண்டு வருஷங்களுக்குக் கொண்டுவந்த காரிய தரிசியாயிருந்தார். பல தடவைகளில் மாணவாது மனத்தில் தாம் சொல்வது கண்ணுப்ப பதிய வேண்டுமென்று சரித்திரத்தைத் குறித்த உபத்திய சித்திருக்கிறார். தம் கைப்பண்ணத்திலேயே பெரும்பாகம் அக்கல்லூரிக்காகக் கொடுத்திருப்பதுடன் துல்லந்தரிதான் ஆக்கெலோ சமயத்தொடராளியில் காரியதரிசியாயிருந்து அநேக விடங்களிலிருக்கும் ஆரிய சமய பள்ளிக்கூடங்களின் மெம்பராயிருந்தார். அவரது கல்விப்பயிற்சியினாலேயே அவருக்குப் புரதேசப் போகச் சமயமும் வாய்த்தது.

அவரது புறநாட்டுப் பிரயாணம்.

முதன் முதல் அமெரிக்காவுக்குப் பிரயாணம் போய் அங்குள்ள அநேக கல்லூரிகளின் டைரக்டர்களை சேரில்பார்த்து இந்தியாவுக்கு அக்கடவுட்களில் ஏதாவது உபயோகப் படுவதாயிருந்தால் அம்முறைகளை வெகு கவனமாகக் குறித்தவந்தார். லாகூர் கண்ணுப்பாதித்தியாயிருந்தபோது ஏற்படுத்திய ஸ்கூல்கலா சபைகளைப்பற்றிய விசாரணை கயிழியில் ஸ்ரீபதிநாய் வாக்குமூலங்கொடுத்தார். அதனாலேயே அவர் கல்வியாளர் என்பதற்கு வேறு உத்தரவிய வேண்டுமென்றெல்லாவது பின்பு காங்கிரஸ் மெம்பரேட்டாக இங்கிலாந்துக்குச் சென்று ஸ்ரீ கோபால் கிருஷ்ணசோகலையொருபுறமும், ஸ்ரீபதி நாயொருபுறமாய் கிண்டி பிரிட்டிஷ் மகாஜனங்களில் மனதில் இத்தியலானம் ஈட்டிவித்ததன் குறப்பத்தை மறத்தவிட இன்னும் வங்குக் காலம் வந்தவிடவில்லை.

‘பரோபகாரார்த்தம் இதம் சாரம்’

என்ற உடமொழிவாக்கியத்திற் சுற்றப்படியே ஸ்ரீபதிநாய் பிறருக்கு உழைக்கவேண்டியவர்களுக்காக தாம் இந்த சாரத்தைப் பூண்டதாவும், அதனாலேயே தம்முதற்குழியிலாத் தாம் பாதக வேண்டுமென்பதாவும், அவர் அடிக்கடிசொல்வதுண்டு. “சொல்லுவதார்க்கு மெளிது அரியவாம் சொல்லிய

வண்ணஞ்செயல்” என்ற திருவள்ளுவ கையாளுது வாக்குப்பிரசாரம் உலகத்தினியல்பு இருந்தாலும் ஸ்ரீபதிநாய்மட்டும் தாம் மனத்திற்கொண்ட பரோபகாரத்தையையறந்தவரல்லர், வடஇந்தியாவிலுள்ள பெருத்த இந்த ஆரிய சமய அனுதைத் குழந்தைகளுக்கான கல்லூரியின் பொதுக் காரியதரிசியாய் ஸ்ரீபதிநாய் அநேகவருஷ்காலமிருந்தவர். அப்பாடசாலையில் 300 அனுதைத் குழந்தைகளுக்கு உதிகமாதவே படித்துவந்தார்கள். பின்னும் மீரத்தக்காத்தி நுள்ள வைசிய அனுதைகளுக்காக விருத்த பாடசாலை மாணேஜர் கமிட்டி மெம்பராயிருந்தார். 1897-ம் ஆண்டிலும் பெற்றோரையிழந்த அனுதை இத்தத் குழந்தைகளின் கஷ்டநிலாணத்திற்காக அவர் முயற்சித்த 2000 குழந்தைகள் வரை காப்பாற்றினார். 1901-ம் வருஷத்தில் பஞ்சம் பீடித்தமகாணக்கணத்தாமே சேரிற் சென்று பார்த்து பஞ்சகிராண கயிஷனில் வாக்குமூலங்கொடுத்தார். 2-வருஷங்களுக்கு முன்னர்க் கங்கா ஜில்லாவில் பூசும்பாளன்போது லாகூர் ஆரிய வையாத்திற்காக அவர் ஒரு பூசும்பச் சேத் தவிராண கிதிந்தாபித்துழைத்தார். அத்தியிற் சேர்த்த பணம் சரிவா கிருவகித்கப் படுவதைக்குறித்துத் தாமே சித்தந்தமெடுத்தக்கொண்டார்.

அவரது விவகார சக்தி.

விவகாராதி விஷயங்களில் அவர் விமரிசை கொண்டவர். லாகூரிலுள்ள பெருத்த சதேசசிறித்களுக்குத் தலையையாயிருக்கும் பஞ்சாப் ஹவுஸ்ஸ்பார்க்கின் டைரெக்டராயிருந்தவர். இதன்றி பஞ்சாப் மாணாத்திலுள்ள பஞ்சாலைகளிலும் அவருக்கு ஆர்வமதிருந்தது. இத்தியச் சீர்திருத்தக்காராண்டு பெயர்பெற்ற பண்டித குருத்தத்தியத்தியின் ஜீவித சரிதையை யெழுதினவர் இவரே. தேச பாகஷியிலும் மாலினி, கரிபாஸ்டி, சிலாஜி, சுவாமியாக்கத், ஸ்ரீகுருஷ்ணன் முதலினோது அற்புதசெயல்களை விவரமாக எழுதி யுள்ளார். இந்த காகிரிக முறைகளைப்பற்றியுமவர் எழுதாது விட்டுவிடவில்லை. அநேக வருஷ்காலம் தேசபாஷாப் பத்திரிகை பொன்றிற் குகிரியாயிருந்து வந்தவர் 1888-வது வருஷத்தில் அலஹாபாத்தில் மீடிக்கான போது தான் ஸ்ரீபதி இத்தியன் ஹவுஸ்ஸுக்கங்கொண்ட சேர்த்துழைக்கலானார். தேவநி எந்தவர்க்கு ஹந்தி என்னுவவர். 42-வருஷ காலமாய் புவியில் பாடிப்பெற்ற தமது கருமமென்று ஒவ்வொன்றையும் கருதும்வர்தற்போது தேசப்பாஷ்டத்தின் வாயகப்பட்டு மாண்டலே கோட டையிலுள்ளதோர் சட்டிடத்தில் துளியே காலவகிழ்ச்சிக்ருர். கவந்தவாங்கினோடு கூடின பழக்கக்கூடான பூதவடல் எங்கிருந்தாலும் அவதாபுத்திமாவானது குழும்மாய் ஆயிரம் பரம அரும்பாடுபட்டுப் பெற்ற அன்னவாம் பாத்தமாதாவை ஸ்மரித்துத் தெரிசித்தவார்திருக்குமென்பது தின்னம்.